

บทนำ

“คุณพ่อกลับมาแล้ว”

วายุพูดขึ้นมากลางโถ๊ะกินข้าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ดวงตาสีเขียวมรกตมองตรงไปยังใบหน้าที่ตื้นตันใจของปณาลีในขณะที่จงดลณีถือช้อนค้ำกลางอากาศ

“คุณพ่อ... กลับมาจากกัมพูชาแล้วหรือ ฉันหมายถึง... เขาเข้าประเทศมาได้ยังไง”

จงดลณีหน้าเฉือน เธอเริ่มนึกถึงเป็นที่ซ่อนไว้ตามจุดต่างๆ ของบ้าน แม้จะรู้ว่าตรงไหนน่าที่จะกล้ำปุมบ้างมุกมายังรังสิงโตของวายุ แต่ก็ไม่อาจวางใจได้โดยง่าย ลงตรงรบหนีจากเงื้อมมือทางการไปยังประเทศเพื่อนบ้านได้อย่างไร้ร่องรอยยาวนานแรมเดือนโดยไม่มีใครกล้าลากตัวกลับมารับโทษทางกฎหมายที่เมืองไทยได้แบบนี้ แน่หนอนว่าเส้นสายของเขาต้องแน่นบึกและใหญ่โตพอสมควรทีเดียว

“ก็เข้ามาแบบที่ออกไปนั่นละ”

วายุถอนใจ เขาลูบทับทิมสีแดงเม็ดโตของแหวนที่สวมอยู่บนนิ้วกลาง

อย่างเนิบนาบ สองสามเดือนมานี้ ความทรงจำที่ขาดหายไปค่อยๆ หวนคืนมาทีละน้อย ทำให้บุคลิกของเขาเริ่มเปลี่ยนไปเป็นสุขุมขึ้นบ้าง และเริ่มควบคุมอารมณ์เกรี้ยวกราดที่เป็นอัตลักษณ์ประจำตัวได้มากขึ้น

“แล้ว...เราจะทำยังไงดีคะ เราควรรีบบอกคุณชีวหลุนกับคุณอลันไหม”

ปณาลีเริ่มใจไม่ตี ‘คุณพ่อ’ ของวายุหรือนายทรงรบ ผู้มีฉากหน้าเป็นพ่อพระ แต่เบื้องหลังพัวพันกับเรื่องผิดกฎหมายมากมาย เขามีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิตอย่างหาใดเปรียบ ยิ่งแค้นวายุของเธอแทบกระอักเลือดเช่นนั้น เขา่อมต้องคิดหาทางแก้แค้นอย่างสาสมที่สุดแน่

“ชีวหลุนหายตัวไป เธอก็รู้ ส่วนไอ้แมวมอร์กกับไอ้ตุ๊กตาผีพึ่งพาได้ที่ไหนกันเล่า”

เรื่องที่ชีวหลุนหายตัวไปเสียเฉยๆ เป็นเรื่องที่ทำให้สมาชิกกวนปีศาจโฉบापักวลงอย่างยิ่ง เป็นที่รู้กันว่าชีวหลุนคือพ่อมดผู้ทรงพลังที่สุด ไม่ว่าจะรูปลักษณะในยามกลายเป็นนุ้ยก็ของเขาจะนำเกลียดน่ากลัวเพียงใด แต่ทุกคนต้องยอมรับว่า การมีเขาคอยกระแนะกระเหนอยู่ใกล้ๆ นั้นอุ่นใจกว่าเป็นไหนๆ

“อย่างน้อยก็ยิ่งดีกว่าไม่มีใครเลยไม่ใช่หรือไงคะ”

ปณาลีถอนใจ วายุไม่ชอบหน้าอลันเอาเสียเลย และไม่สบอารมณ์ที่กฤษณะชอบกระโดดขึ้นขี่หลังเวลาเขากลายร่างเป็นสิงโต แต่ไม่ว่าอย่างไร โชคชะตาของพวกเขาก็ถูกผูกเอาไว้ด้วยกันเพราะคำสาปของแหวน ต่อให้อยากหักคอคอควักลูกตากันอย่างไรก็ต้องกล้ำกลืนฝืนทนรวมกลุ่มกันไว้ให้ได้ อย่างน้อยก็จนกว่าจะหาทางแก้คำสาปได้...

ซึ่ง...จะเกิดขึ้นได้ในชีวิตนี้หรือไม่ก็ไม่รู้...

“พวกมันรู้แล้ว ไอ้แมวมผีเป็นคนส่งข่าวมาบอกฉันเอง มันเตือนให้ฉันคอยไปรับไปส่งเธอที่บริษัทของพี่ชายให้ดี จะปล่อยให้เจนนกับก้องไปรับไม่ได้อีกแล้ว” ทุกครั้งที่พูดถึงแมวมคู่อาฆาต สีหน้าของวายุจะแสดงความ

เหนื่อยหน่ายอย่างเห็นได้ชัด “ถ้าเป็นที่บ้าน ฉันไม่ค่อยห่วงเท่าไร เพราะมีเงินอยู่”

ดูภายนอก จงกลณีอาจเหมือนครู่ไหวใจร้ายที่เกิดผิดยุค ทว่า... ภายใต้อันเสื้อผ้าสีนี้อ่อนและกรอบแว่นตาทรงแหลมแบบบรรณารักษ์เสียดสี นั้นมีนัยแฝงเลือดเย็นซ่อนอยู่ ถึงฝีมือจะเทียบกับปีศาจร้ายอย่างเขาไม่ได้ แต่ก็พอฝากฝังให้ช่วยดูแลปณาลีได้บ้าง

“แหม...ฉันควรจะได้ใจหรือหนักใจดีละเนี่ย ที่จู่ๆ เธอก็ชมฉัน 666”

ริมฝีปากสีช็อคกิงพิงก์ที่กำลังจะแย้มออกเป็นรอยยิ้มกว้าง ต้องหุบฉับทันทีเมื่อได้ยินประโยคถัดมาของชายหนุ่ม

“ไม่ได้ชม แค่อยากให้ทำงานให้คุ้มค่ากินค่าอยู่บ้าง เจ็กินข้าวฝีมือีมากกว่าผมกินอีกละมั้ง ไอ้เขวยังกินไม่เปลืองเท่าเงินเลย ให้ตายเถอะ”

วายุมองกับข้าวที่พูนอยู่ในจานจงกลณี แล้วทำเสียงจ๊กจ๊กในลำคออย่างไม่สบอารมณ์จนปณาลีต้องเอื้อมมือไปกุมมือเขาไว้ใต้โต๊ะเพื่อไม่ให้กลายเป็นร่างอาละวาด ถึงช่วงหลังมานี้สิ่งโหดหนุมจะควบคุมตนเองได้ดีมากขึ้น แต่เวลาโกรธจนสติหลุดขึ้นมา เขากลับดูว่าเดิมหลายเท่าที่เดียว

“ก็ไอ้เขามันเป็นแมวไหมยะ! ตัวมันแค่นั้นเอง มันจะกินสักกี่มากน้อยกัน แต่ฉันเป็นคนนะ ต้องใช้พลังงานมากกว่ามันไม่รู้ก็เท่า” สาวใหญ่ประจำบ้านแยกเขี้ยวพลางชี้นิ้วไปยังแมวสีขาวที่นอนสงบนิ่งอยู่บนเบาะที่มุมห้อง “แล้วยายหนูสิก็ทำกับข้าวอร่อยชะขนาดนี้ ถ้าจะโทษก็ต้องโทษยายหนูสินี่ละที่ทำให้ฉันกินข้าวที่ละสามชามจนอ้วนไปหมดแล้ว!”

“อ้าว เจ้คะ โทษกันเฉยเลย” ในสถานการณ์ตั้งเครียดเช่นนี้ ปณาลีอยากจะทำอะไรก็ทำไม่ออก

“ที่อ้วนเพราะกินแล้วนอนดูซีรีส์ทั้งวันต่างหาก” วายุกุมมือปณาลีไว้หลวมๆ ใต้อุ่นและกลิ่นหอมกรุ่นจากกายของเธอช่วยทำให้จิตใจของเขาสงบ รำยับลงได้ทุกคราที่ใกล้ชิดกัน “จะยังงี้ก็เถอะ พวกเราคงต้องระวังตัวให้มากขึ้น คุณพ่อมีลูกน้องอย่างไ้เด่นหล้าอยู่อีกมาก อาจจะได้ใครคิดทำ

มัน แต่เลวเหมือนผุดมาจากนรกไม่แพ้กัน”

ฟังถึงตรงนี้ หัวใจของปณาลีก็ตึงวูบลงไปกองอยู่กับพื้น เธอรู้สึกเหมือนเลือดทุกหยาดหยดในกายเย็นเฉียบจนแตะจุดเยือกแข็งขึ้นมาเสียเฉยๆ...เด่นหล้าคือชื่อที่เธอไม่อยากได้ยินที่สุด เสียงหัวเราะและรอยยิ้มน่าขยะแขยงของเขายังคงหลอกหลอนหญิงสาวจนทุกวันนี้ ผู้ชายเจ้าของเรือนผมสีทองตัดสั้นสกินเฮดคนนั้นเป็นฆาตกรจิตวิปริต เขาเคยก่อคดีสะเทือนขวัญมาแล้วครั้งไม่ถ้วน แต่ลอยนวลอยู่ได้เพราะมีคนหนุนหลังผู้ทรงอิทธิพลอย่างครบคอยคุ้มกะลาหัวอยู่ หากวายุไม่สังหารเขาในวันนั้น เขาก็คงฆ่าทั้งเธอกับจอมใจไปแล้ว

“อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิ” วายุบีบมือแน่นิ่งของหญิงสาวเป็นเชิงปลอบ “มีฉันอยู่ทั้งคน ไฉนรูปไม่มีทางแตะต้องเธอได้แน่ เธอแค่ระวังให้มากขึ้นก็พอ แล้วก็อย่าไปไหนมาไหนคนเดียวเป็นอันขาด”

“ทุกวันนี้ก็ไม่ได้ไปไหนมาไหนคนเดียวเสียหน่อย”

ปณาลียิ้มแหย่ ตอนนี้วายุล้างมือจากการฆ่าคนแล้ว เขาจึงว่างมากไม่แพ้จกณีนั่นละ เขาคอยตามติดเธอไปทุกที่ ทั้งที่ทำงานและที่บ้านขนาดเจ้าชายยังไม่คอยประกบเธอขนาดนี้เลย! มันก็ดีอยู่หรอกที่มีแฟนคอยรับคอยส่งเวลาไปฝึกงานกับรามที่นารายณ์เท็กซัสไทร์ แต่การที่เขา นั่งทำหน้าที่ถ่มทิ้งรอเธออยู่ที่ลิอบบี้ตั้งแต่เช้าจดยืนก็ทำเอาฝ่ายประชาสัมพันธ์ของบริษัทเครียดจนอยากลาออกวันละร้อยรอบ รังสีอำมหิตที่แผ่ซ่านออกจากร่างใหญ่โตราวยักษ์ปกหลังของเขาข่มทุกคนในรัศมีร้อยเมตรให้กลัวจนตัวสั่นไปหมด พวกพนักงานชายของรามไม่กล้าแม้แต่จะเอ่ยปากคุยกับเธอเสียด้วยซ้ำ

เมื่อเห็นว่าเขาสั่งความอึดอัดให้คนรอบข้าง ปณาลีจึงเอ่ยปากขอให้เขาแค่ไปรับ-ส่งตามเวลาที่พอก่อนที่คนอื่น ๆ จะประสาทเสียกันไปหมด

ใครบ้างไม่กลัวแววตาเพชรฆาต โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นปีศาจเพชรฆาตอย่างวายุ!

“แล้วไม่ดีหรือไง เธอจะได้อะไร” ชายหนุ่มหรีตามองดวงหน้าสวยหวานของหญิงสาวอย่างคาดโทษ “หรือว่า...เธอมีเรื่องอะไรที่ไม่ได้บอกฉันอยู่อี ลี”

แรงบีบจากฝ่ามือแข็งแรงราวคีมเหล็กทำเอาปณาลีสะดุ้ง ดวงตาคู้งามซ้อนขึ้นมองหน้าเขาอย่างลังเลครู่หนึ่ง

“คือ...ช่วงนี้...คุณราม...เชิญนักวาดภาพประกอบหนังสือชื่อดังมาร่วมงานด้วย ฉันเองก็เพิ่งได้เห็นหน้าเขาเมื่อสองสามวันก่อน ฉัน...ไม่รู้จักเล่าให้คุณฟังยังไงดี...”

“ทำไมถึงเล่าไม่ได้!”

เสียงของวายุเข้มขึ้นจนจกกลืนต้องรีบยกจานข้าวหนีไปกินที่อื่น ด้วยรู้ว่าวายุก็ไม่กี่วันที่ข้างหน้าพายุอารมณ์ของปีศาจร้ายต้องพัดกระหน่ำแน่ แม้รู้ว่าเขาทะนุถนอมปณาลีเพียงใด แต่ก็ยังอาจขวางป่าข้าวของใส่ ‘อย่างอื่น’ ที่ไม่ใช่สาวคนรักได้ ดังนั้นต้องรีบเผ่นก่อนจะโดนลูกหลง เจ้าชาวผงกหัวขึ้นมองเจ้านายหนุ่มชนิดหนึ่งก่อนจะรีบกระโดดแผ่ลิ่วตามจกกลืนไป

เรียกว่ารู้จักษาตัวรอดเป็นยอดดีทั้งคนทั้งแมว!

“ก็...” ปณาลีอึกอัก “ก็ฉันกลัวว่าถ้าคุณรู้ คุณจะทำอะไรมา ไม่ยอมให้ฉันไปฝึกงานกับคุณรามอีก ฉันชอบทำงานกับคุณรามนะ วายุ นี่เป็นสิ่งที่ฉันอยากทำที่สุดในชีวิต...”

“มันใช่ไหม” ดวงตาลีเขียวแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงแกก่า เขียวแหลมคมเริ่มงอกยาวเลยมืดฟ้าปากออกมา แต่มือของเขากลับไม่ได้เพิ่มแรงบีบมือเล็กเรียวของหญิงสาวแต่อย่างใด เขา...ถนอมเธอเสมอ ไม่ว่าจะโกรธเกรี้ยวเพียงไหน ปณาลีคือสิ่งเดียวที่เขาไม่เคยแตะต้องให้บอบช้ำ “ไอนักวาดภาพประกอบที่ว่าคือไอ้สารเลวควานใช่ไหม!”

ตั้งแต่ความทรงจำเริ่มฟื้นคืนมา เขาก็จำได้อย่างแม่นยำว่าไอน้องชิวของเขานอกจากจะเชี่ยวชาญด้านกายภาพกลอนบทกวีรวมไปถึงปรัชญาต่างๆ แล้ว มันยังมีฝีมือวาดภาพได้งดงามสมจริงชนิดหาตัวจับยาก!

“ใช่...” หญิงสาวยอมรับโดยดุษณี “เขาคือนักวาดภาพประกอบที่ใช้
นามแฝงว่า K (เค)”

และเป็นคนเดียวกันกับที่วาดภาพในหนังสือเรื่อง *ตำนานราชสีห์แห่ง
ทะเลทราย* ที่เธอซื้อมาจากสนามบินในวันที่เธอกับวายุเดินทางไปออสเตรเลีย
ตอนแรกที่รู้ว่ารามเชิญ ‘เค’ มาร่วมงานด้วย หญิงสาวดีใจจนเนื้อเต้นที่จะ
ได้พบนักวาดฝีมือฉมังตัวจริงเสียงจริง แต่พอได้เห็นใบหน้าตรงมารวกับ
ภาพวาดของเขาแล้ว เธอกลับเป็นคนเดียวที่ยืนหน้าซีดเผือด ไม่แม้แต่จะ
กล้าส่งเสียงกรีดกรีดเขาเหมือนคนอื่นๆ

เขาคือ...น้องชายของวายุ น้องชายที่วายุสาบานว่าจะฉีกเนื้อเถื่อนหนึ่ง
เป็นชิ้นๆ แล้วโยนให้สุนัขจรจัดกิน!

โธก!

วายุส่งเสียงคำรามอย่างเกรี้ยวกราด เขาลุกขึ้นแล้วตบฝ่ามือลงบน
โต๊ะกินข้าวจนเนื้อไม้สั่นแยกจากกันเป็นเสียงๆ บรรดาถ้วยชามเนื้อดีที่บรรจุ
อาหารและแก้วน้ำตกแตกกระจายเต็มพื้น ปณาลีรีบยกขาขึ้นกอดเอาไว้แน่น
เธอไม่ตกใจกับการอาละวาดพาดหัวพาดหางของคนรักอีกแล้ว จะเรียกว่า
ชินแล้วก็ได้ เดือนที่แล้วเขาพังโต๊ะแบบเดียวกันนี้ไปถึงสามตัว และนี่คือตัว
ที่สี่

เชิงอย่างเดี๋ยวก็ตอนที่ต้องคอยเก็บกวาดนี้ละ...

“ก็เพราะคุณเป็นแบบนี้ ฉันถึงไม่อยากเล่าให้ฟังไง”

หญิงสาวพึมพำเสียงเบา แต่พอสิ่งโตเกรได้ยินซัดทุกถ้อยคำ

“เธอก็รู้ว่าฉันเกลียดมัน!” วายุกำหมัดแน่นจนเส้นเลือดบนหลังมือ
ปูดโปน “ฉันเกลียดไอ้ระยำนั่น!”

“แล้วจะให้ฉันทำยังไงล่ะ ฉันไม่ได้เป็นคนเชิญเขามาทำงานด้วยเสีย
หน่อย” ปณาลีระบายลมหายใจยาวอย่างหนักหน่วง “อ๊ะๆ อย่าคิดไป
อาละวาดหรือทำร้ายคุณรามเป็นอันขาดนะวายุ ไม่อย่างนั้นฉันจะไม่ให้อภัย
คุณตลอดชีวิตจริงๆ ด้วย”

เธอรีบดักคอวายุเอาไว้ก่อน ด้วยรู้ว่าเขาอารมณ์ร้อนพอที่จะกระโจนกัดคอหอย รัม แอนเตอร์สัน ให้ขาดในครั้งเดียว

“ใจเย็นๆ ก่อนนะ คุณรัมก็แค่หาวิธีที่จะจับตาตุเขาอย่างใกล้ชิดระหว่างที่คุณชีวหลุนไม่อยู่เท่านั้นเอง”

รัมก็คือรัม เขามักจับความรู้สึกของคนอื่นได้ไวเสมอ เขารู้ว่าเธอตกใจที่ความมาปรากฏตัวตรงหน้า จึงอธิบายให้ฟังว่าเขากับอลันจำเป็นต้องหาทางรั้งตัวความไว้ที่เมืองไทยจนกว่าชีวหลุนจะกลับมา

“เธอก็รู้...ว่ามันทำอะไรกับฉันไว้บ้าง!” เสียงของวายุสิ้นพร่าอย่างพยายามสะกดกลืนความรู้สึกคั่งแค้นที่ปะทุอยู่ในอก “ฉันเคยบอกเธอแล้วว่าที่ฉันต้องกลายเป็นปีศาจร้ายแบบนี้ก็เพราะมัน!”

“วายุ...” ปณาลีคว้ามือร้อนราวสุ่มไฟของชายหนุ่มมากุมเอาไว้ หยาดน้ำตาสีเลือดไหลออกมาจากดวงตาแดงฉานทั้งสองข้างของเธอ “นี่มัน... เลือด!”

“มันเป็นคนวางแผนทั้งหมด” วายุเค้นเสียงลอดไปฟัน “มันวางแผนให้ฉันต้องสวมแหวนต้องสาประยานี่! มันเป็นคนทำให้ฉันต้องฆ่าแม่ของตัวเอง!”

ไม้ตั่วที่ ๑

หน้าก...

นภาอึดอึดจนหายใจไม่ออก เธอความมือเปาะปะขึ้นต้น 'ลิ่ง' ที่ทาบ
ประทับอยู่เหนือร่างให้ออกห่าง แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ ยิ่งออกแรงดันก็ยิ่งกด
น้ำหนักลงมามากขึ้น ไอร้อนแปลกๆ ที่เป่ารดลงมาบนผิวกายพร้อมสัมผัส
อุ่นขึ้นทำเอาขนอ่อนด้านหลังคอลลุกชันไปหมด

หญิงสาวพยายามลืมตา แต่เปลือกตาถูกกดไว้ด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์
จนเผยเปลือกตาได้เพียงครึ่งเดียว อีกทั้งดวงตายังพราวมัวอยู่หลังม่าน
หมอกของความมึนงง ลิ่งที่เห็นจึงเป็นเพียงเงาบุ๋บไหวเลือนรางท่ามกลาง
ความมืดมิด

“ฮะ...”

นภาสะท้านเยือกยามสัมผัสลิ้นนั้นเริ่มทิวความหนักหน่วงขึ้น มัน
ลากไล่ไปทั่วร่างอย่างสำรวจตรวจตรา แต่จะต้องแม้แต่ซอกที่ลึกลึกกลับที่
ไม่เคยมีใครอื่นล่วงล้ำมาก่อน และตึ่งเธอลงสู่กองเพลิงร้อนระอุที่แทบเผา
เนื้อตัวให้มอดไหม้เป็นจุน

“อย่า...”

เธอครางประท้วงเสียงแผ่วก่อนจะถูกบางอย่างที่ร้อนผ่าวดูดซับประโยชน์ที่เหลือไปอย่างดูดั้นและกร้าวกระดัง มิใช่ที่เธอพยายามเป็นหน้าหลบ แต่กลับถูกรั้งปลายคางให้กลับมาสัมผัสสัมผัสเรียกร้องและเอาแต่ใจนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนตัวอ่อนปวกเปียกไปหมด เธอรวบรวมเรี่ยวแรงที่เหลือดันสิ่งหนาหนักที่กดทับอยู่บนตัวออกอีกครั้งแล้วพบว่ามือของตนเองอ่อนแอเกินกว่าจะทำให้แผงอกกว้างนั้นขยับออกห่างแม้แต่มิลลิเมตรเดียวด้วยซ้ำ

แผงอก?

สมองของนางยังคงจมอยู่ในห้วงภวังค์ที่เต็มไปด้วยหมอกหนาที่บงกชไม่รู้เลยสักนิดว่าตนเองอยู่ที่ใด แล้วโยจึงมาตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ได้ เธอพอเดาได้รางๆ ว่าสิ่งที่กักกันตนเองไว้ได้อาทิตย์ ๓ ขณะนี้เป็นเรือนกายของบุรุษเพศที่มีขนาดใหญ่โตกว่าเธอหลายเท่า ทั้งหนาหนัก แกร่งกร้าวไปด้วยกล้ามเนื้อ และ...เปลือยเปล่า!

“ปล่อย...ปล่อยฉัน...อย่า...”

ความกลัวเล่นปราดเข้าจับชั่วคราวและนำพาสติที่หลุดลอยหายไปกลับคืนสู่ร่าง แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังไม่อาจสู้แรงคนที่ตรึงเธอไว้กับเตียงได้ไม่ว่าจะดิ้นรนจิกข่วนอย่างไร เขาก็ไม่ยอมปล่อยเธอให้เป็นอิสระโดยง่าย มีหน้าซ้ำยังส่งเสียงคำรามต่ำๆ อยู่ในลำคอก่อนจะกดข้อมือบอบบางทั้งสองข้างให้แนบลงบนพูกหนานุ่มจนไม่อาจกระดิกกระเดี้ยได้อีก

“ได้โปรด...ปล่อยฉันไป จะเอาอะไรฉันให้หมดเลย แต่ปล่อยฉันไปเถอะ อย่าทำอะไรฉันเลย...”

นางเสียงสั้นพ่อยๆ กับร่างกาย เธอสิ้นจนทำให้คนที่อยู่เหนือร่างชะงักไปครู่หนึ่ง เขาเงยหน้าขึ้นจากเนื้อตัวนุ่มนิ่มแล้วมองกลับมาด้วยดวงตาที่เรืองแสงสีเขียวอมเทา วับบาวเหมือนดวงตาของสัตว์ที่หากินตอนกลางคืน

เดี๋ยวก่อน...คนปกติที่ไหนจะมีดวงตาเรืองแสงได้กันเล่า แถมยังอยู่ในห้องมืดสนิทไม่มีแสงไฟให้สะท้อนอีกด้วย นี่เขา...ไม่ใช่มนุษย์!

“กลัวเธอ” เสียงพูดติดจะเยาะหยันนิดๆ มาพร้อมกลิ่นหวอดคาแบบเดียวกับที่เขาทิ้งไว้ในปากของเธอเมื่อครู่ “อย่าเพิ่งรีบลิ ยังมีที่น่ากลัวกว่านี้ให้ดูอีก”

ไม่พูดเปล่า เขายังเสะยะยิ้มหวอดคมเขี้ยวยาวโง้งให้ดู นกฏาทกใจแทบสิ้นสติ ยิ่งเห็นว่าเขาโน้มใบหน้าลงต่ำเพื่อประทับจุมพิตอีกคราทั้งที่ยังมีเขี้ยวอยู่เช่นนั้นก็กรี๊ดร้องสุดเสียง

“ไม่!”

“น้ำ!”

เสียงเรียกที่มาพร้อมแรงเข่าเสียดจนหญิงสาวหัวลั่นหัวโคลนปลุกเธอจากห้วงภวังค์อันน่าสะพรึง ดวงตากลมโตเบิกโพลง ปล่อยหยาดน้ำตาเม็ดโตให้ร่วงเผาลงอาบแก้ม

“กึ่ง...” นกฏากะพริบตาปริบๆ มองดวงหน้าสวยเด่นที่อยู่ตรงหน้าครู่หนึ่ง ก่อนจะขยับลุกขึ้นนั่งปาดน้ำตาบ่อยๆ “นี่ฉัน... ฝัน...”

“อีกแล้ว” กิ่งกาญจน์ต่อประโยคให้เสร็จสรรพแล้วระบายลมหายใจยาว “พิกนี่แกเป็นอะไรของแกนะน้ำ ฝันร้ายตลอดเลย”

“ฉัน... ก็ไม่รู้...” นกฏาหลบตามองที่นอน... รู้สิ ทำไมจะไม่รู้ เธอรู้ดีแกใจที่คิดว่าทั้งหมดเป็นเพราะ ‘ไอ้ปีศาจร้าย’ นั่น! “แล้วนี่... แกแต่งหน้าแต่งตัวเสียดสวยเซ็ง จะไปไหน ยังไม่ถึงเวลาทำงานไม่ใช่หรือกึ่ง”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองนาฬิกาติดฝาผนังห้องพักเล็กๆ ของตนเองแล้วหันกลับมามองเพื่อนสนิทที่สวมเดรสแนบเนื้อสีดำและแต่งแต้มใบหน้าด้วยเครื่องสำอางอย่างประณีต

แต่ไหนแต่ไรมา กิ่งกาญจน์เป็นคนสวยโดดเด่น เธอสูงเพรียวทว่ามีรูปร่างแบบนาฬิกาทราย ออกเป็นอก เอวเป็นเอว แถมยังมีขายาวรับกับสะโพกผาย อีกทั้งมีเรือนผมดำขลับยาวสยายถึงบั้นเอวช่วยขับให้ดวงหน้าโดดเด่น

ผิดกับนาฏาชนิตลิปโลก...

จริงอยู่ว่านาฏาก็สูงเพรียว ทว่าผอมบางเกินไปสักหน่อยจึงทำให้แขนขาดูยาวแก้ง้าง แม้ใบหน้าจะน่ารักจิ้มลิ้ม ปากนิด จมูกหน่อย แต่ส่วนเดียวที่โดดเด่นก็มีเพียงดวงตากลมโตกับแพขนตาองหนานาเหมือนตุ๊กตาเท่านั้น เมื่อประกอบเข้ากับเครื่องหน้าส่วนอื่นๆ และทรงผมซอยสั้นกุดกลับทำให้เธอดูเหมือนทอมบอยเสียมากกว่า

“อ้อ...” กิ่งกาญจน์ลากเสียงยาวนิตหนึ่ง “ฉันมีเดดกับหนู่ม”

“หือ? มีเดด?” นาฏาตลบผ้าห่มออกไปให้พ้นกายแล้วเหวี่ยงขาทั้งสองข้างลงจากเตียง เธอพยายามสลัดภาพความฝันอันน่าสะพรึงทิ้งไปแล้วตีสีหน้าให้เป็นปกติที่สุด “สงสัยวันนี้พายุจะเข้าซะละมั้งเนี่ย”

กิ่งกาญจน์เป็นสาวเจ้าเสน่ห์ มีหนู่มๆ มาติดพันมากมาย ทว่าเจ้าตัวไม่เคยตกลงปลงใจเป็นคู่รักกับใคร และแทบไม่ออกเดดเป็นเรื่องเป็นราวเลย แม้จะมีอายุย่างเข้า ๒๔ ปีในปีนั้แล้วก็ตาม

“เออ ก็คงงั้น” แทนที่จะหงุดหงิดจนแยกเขี้ยวใส่เพื่อนเหมือนทุกที กิ่งกาญจน์กลับหัวเราะอย่างอารมณ์ดี “แต่พายุจะเข้ายังไง ฉันก็ไม่ลืมนะว่าวันนี้เป็นวันเกิดของแก”

หญิงสาวหยิบกล่องของขวัญเล็กๆ ออกมาจากกระเป๋าสะพาย แล้วส่งให้นาฏาที่ทำตาโตอย่างตื่นเต็น

“เฮ้ย! ไม่ต้องก็ได้ ฉันเกรงใจ” เธอส่ายหน้าปฏิเสธเป็นพัลวัน

“เปลี่ยนจากเกรงใจเป็นขบใจแทนได้ไหม” กิ่งกาญจน์ส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ จากนั้นจึงยัดกล่องของขวัญใส่มือเพื่อน “วันนี้เป็นวันเกิดแกทั้งที ฉันเป็นเพื่อนรักของแกก็ควรมีของขวัญเล็กๆ น้อยๆ ให้บ้างไม่ใช่หรือไง รับไปเถอะนา มันไม่ใช่ของแพงอะไรหรอก”

“ขบใจนะ” นาฏาพูดเสียงเบา ปลายนิ้วลากไปบนโบนีสีชมพูอ่อนบนกระดาดห่อของขวัญเบาๆ อย่างทะนุถนอม เธอไม่ชินกับการรับของขวัญจากคนอื่นสักเท่าใดนัก ส่วนใหญ่แล้วไม่ค่อยมีใครจดจำวันเกิดของเธอได้

หรือคนนอกจากแม่กับกิงกาญจน์ “แกอวยพรฉันเป็นคนแรกทุกปี แล้วปีนี้
ยังซื้อของให้อีก”

“มีเพื่อนดีขนาดนี้ ไม่ต้องมีแฟนห่วยๆ อย่างอีตาพี่เอกก็ได้”

กิงกาญจน์ดึงกล่องของขวัญกลับมาแกะเสียเอง เมื่อเห็นว่าอีกฝ่าย
เอาแต่ถือไว้ไม่ยอมเปิดดูเสียที

“แกก็พูดไปเรื่อยเปื่อย พี่เอกไม่ใช่แฟนฉันเสียหน่อย”

นญาหัวเราะกลบเกลื่อนในขณะที่คนฟังเบะปากใส่อย่างที่ทำทุกครั้ง
ที่พูดถึงเอกภาพ

“ไม่ใช่แฟนแล้วหล่อนเก็บปิ๊กกีตาร์ของเขาไว้ทำไมตั้งสองปีอะ”

กิงกาญจน์ดึงปิ๊กกีตาร์สีดำที่นญาร้อยเชือกไว้รอบคอออกมา เจ้าตัว
รีบตะครุบคืนทันควัน

“ก็... พี่เอกเป็นไอตอลของฉัน” หญิงสาวพูดไม่เต็มเสียง มือกำปิ๊กไว้
แน่น “ฉันชื่นชมพี่เขามาก แกก็รู้...”

“เออ รู้ว่าแกชื่นชมเขามากขนาดที่ยอมให้เขาหลอกใช้แกมาตั้งสองปี
เต็มๆ”

กิงกาญจน์หยิบสร้อยสีเงินที่ส่วนปลายมีจี้รูปกุญแจซอลลีเดียวกัน
ออกมา แล้วสวมรอบลำคอผอมบาง

“เขาไม่ได้หลอกอะไรฉัน เข้างั้นทำงานนะแก ฉันได้เงิน เขาได้
งาน วิน-วินกันทั้งสองฝ่าย”

“ยังคงแก้ตัวแทนเขาอีก!” กิงกาญจน์ตีต้นแขนนญาเต็มแรงจนเธอ
สะดุ้งโหยง “วิน-วิน กันสองฝ่ายที่ไหน เขาได้เงินตั้งไม่รู้เท่าไร แต่แกได้
ไม่ถึงเศษเสี้ยวที่สองคนนั้นได้ด้วยซ้ำ!”

“เขาก็ควรได้แล้วนี่ มันเป็นเพลงของเขา ฉันก็แคร์องเป็นไกดี้ไลน์ให้
แล้วก็ร้องคอรัสนิดๆ หน่อยๆ”

หญิงสาวหลุบตาลงเพื่อซ่อนความรู้สึกยามเอ่ยถึง ‘สองคนนั้น’ ที่ว่า
เธอรู้ว่ากิงกาญจน์เกลียดพวกเขาเข้าไส้จึงเสียดใจไม่พูดถึงอยู่เสมอมา

“นิตๆ หน่อยๆ? โอ๊ย ทั้งเพลงละไม่ว่า ตอนที่ไต่ยืนเพลงนั้นครั้งแรก ฉันไต่ยืนแต่เสียงแกล้งๆ เลยไอน้ำ ส่วนยายลูกไฮโซนั่น ฉันไต่ยืนมันร้อง อยู่ไม่กี่ประโยคเอง ฉันต้องบอกลุงเท็กซ์ให้ช่วยเพิ่มเสียงหน่อย ก็ยังไต่ยืน แต่เสียงแกล้งอยู่ดี”

กึ่งกาญจน์พูดด้วยสีหน้าอึดอัดกับขឹងใจแทนเพื่อนรัก ทำไมเธอจะ ไม่รู้ว่าตลอดระยะเวลาสามสี่ปีที่ผ่านมา นญาถูกคนพวกนั้นเอาเปรียบ อย่างไรบ้าง ที่น่าโมโหที่สุดคือแม่เพื่อนตัวดีของเธอยอมผู้ชายเล็งเคิ่งคน นั้นแทบทุกอย่าง เตือนก็ไม่ฟัง! เอกภาพแค่หลอกใช้นญาเพื่อชื่อเสียงเงินทอง ของตนเองก็เท่านั้นละ!

“ลูกนัทเขาก็เสียงเพราะ” นญาพูดอ้อมอ้อมไม่เต็มเสียง ภาพของสาว สวยผู้เพียบพร้อมไปทุกอย่างผุดขึ้นมาในหัวความคิด สวย...และเหมาะสม กับเอกภาพมากกว่าเธอไม่รู้ที่ร้อยก็พันเท่า

“แต่ก็ไม่เพราะเท่าแก แกนะ...”

“ไหนด่าจะไปเตตง รีบไปเถอะ” หญิงสาวรีบตัดบทก่อนที่จะกาญจน์ จะเริ่มร่ายยาวต่อไปไม่รู้จักจบจักสิ้น “ขบใจสำหรับสร้อยนะ ฉันชอบมาก เลย”

มือเรียวลูบไปบนจี๋เบาๆ เธอไม่ชอบสวมเครื่องประดับนัก เพราะรู้สึก ว่าตนเองไม่เหมาะกับอะไรที่ดูหวานแหววเป็นผู้หญิงนัก แต่สร้อยเส้นนี้ มีขนาดเล็กและมีรูปแบบเรียบง่าย เธอจึงชอบเป็นพิเศษ

“ชอบก็ดีแล้ว เก็บให้ดีๆ ด้วยละ นั้นนะทองคำขานะยะ” กึ่งกาญจน์ ทำหน้าเหมื่อย รู้ในทันที่ว่านญาพยายามตัดบทไม่ให้เธอต่อว่าต่อขานสองคน นั้นอีก

“หา!” นญาหน้าตื่น “ทองคำขาว? ราคาเท่าไรเหนี่ย แกเอาเงินจาก ไหนด่าซื้อ โอ๊ย ไม่เอาละ แพงไป ฉันรับไว้ไม่ได้หรอก เอาไปคืนร้านเถอะ”

“ห้ามถอดนะ ถอดฉันโกรธจริงๆ ด้วย” กึ่งกาญจน์คว้ามือที่กำลัง ปลดตะขอสร้อยคอไว้ทันควัน “ฉันทำงานเก็บเงินซื้อมาให้แกโดยเฉพาะ ถ้า

แกไม่รับไว้ ฉันจะเสียใจมาก”

“แต่มันแพง...” นงนุชพูดเสียงอ่อย “เอาเงินไปกินชาบูหมูกระทะฉลองวันเกิดกันหลายๆ ก็ได้ ประหยัดดี”

“นั่นซึ้ง!” กิ่งกาญจน์ใช้นิ้วชี้จิ้มหน้าผากคนตรงหน้าจนหน้าหงาย “แกไม่ซื้อเครื่องประดับหรือเครื่องสำอางมาใช้ก็เรื่องของแก แต่ฉันนี่ฉันซื้อให้ แกต้องใส่ แล้วก็ห้ามเอาไปขายคืนร้านด้วย”

พูดจบก็ลุกขึ้นยืนโดยไม่รอฟังคำปฏิเสธ

“กิ่ง...”

นงนุชทำหน้าที่ไม่ถูก พักหลังมานี้กิ่งกาญจน์ใช้เงินมือเติบมากขึ้นทั้งที่รับงานพรีตตีและงานเดินแบบน้อยลงมาก เธอประหลาดใจที่เห็นข้าวของแบรนด์เนมเพิ่มขึ้นมาในห้องพักแคบๆ ที่อาศัยอยู่ร่วมกัน ทั้งเครื่องสำอางและกระเป๋าถือรวมไปถึงเสื้อผ้าจากดีไซเนอร์ทั้งไทยและเทศ แม้เจ้าตัวจะพูดว่าได้นานที่รายได้งาม แต่ก็ไม่น่ามากมายถึงขนาดที่จะซื้อข้าวของราคาแพงระยับได้พร้อมๆ กันที่ละหลายชิ้นแบบนี้ แถมยังพูดเปรยๆ ว่ากำลังหาห้องพักใหม่ที่ใหญ่กว่าและอยู่ในย่านที่ดีกว่านี้อยู่โดยจะเป็นคนออกค่ามัดจำรวมไปถึงค่าเช่าเดือนแรกให้เธอก่อนเสียด้วย

แปลก...

กิ่งกาญจน์กับเธอไม่ต่างกันนัก พวกเธอมาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจน ต้องสู้ปากกัดตีนถีบมาตั้งแต่ยังเด็ก โชคยังดีที่เติบโตขึ้นมาได้เพราะแม่ของพวกเธอทั้งคู่สู้ยิบตาเพื่อให้ลูกๆ ได้รับการศึกษาในระดับสูงที่สุดเท่าที่จะให้ได้ และพวกเธอก็เริ่มทำงานเก็บหอมรอมริบส่งเสียตนเองจนเรียนจบระดับมหาวิทยาลัยมาได้ นำเสียดายที่มารดาของกิ่งกาญจน์เสียชีวิตไปก่อนที่จะมีโอกาสได้เห็นลูกสาวรับปริญญา อีกทั้งเธอยังไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนจึงมาอาศัยอยู่กับครอบครัวของนงนุชตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย จนเรียนจบแล้วก็ยังตามมาอยู่ในห้องพักโกโรโกโสแห่งนี้ด้วยกัน มีกินบ้างไม่มีกินบ้าง แต่ก็ยังมีกันและกัน การได้กอดคอร่วมฝันฝ่าอุปสรรคต่างๆ ใน

ชีวิตมายาวนานทำให้พวกเธอผูกพันกันมากประหนึ่งเป็นพี่น้องแท้ๆ

“ฉันสายแล้ว ไปก่อนนะ” กิ่งกาญจน์หันมาโบกมือให้ณฐา “แกก็รีบอาบน้ำอาบท่าทำอะไรกินก่อนไปใช้แรงงานทาสกับไอ้พี่เอกมันด้วยก็แล้วกัน”

“ยังไม่เลิกอีก” นฐาหัวเราะเสียงแห้ง

“ฉันมันพวกแค่นั้่งนุ้่งนุ้่ง” กิ่งกาญจน์ย่นจมูกอย่างน่ารัก “เออ คินนี่ฉันกลับตีกนะ เกนนอก่อนได้เลย”

“คินนี่ฉันไปร้องเพลงที่ร้านพีสา คงตึกเหมือนกัน” นฐาพยายามบังคับร่างกายที่ยังถูกความง่วงครอบงำอยู่นิดๆ ให้ลุกขึ้นจากเตียง แล้วเดินโผล่ตรงไปยังห้องน้ำ “ถ้าเบื่อก็ก็นั่งที่ร้านได้นะ พาหนุ่มของแกไปด้วยก็ได้ เตี่ยวฉันเลี้ยงเหล้า”

“เขาไม่ชอบไปที่ที่คนเยอะๆ นะ” กิ่งกาญจน์ยกไหล่ “เอาไว้ฉันค่อยนัดเขาไปกินข้าวพร้อมๆ กันวันหลังละกัน ถึงตอนนั้นเชิญแกชักประวัติเขาได้ตามสบาย”

“ฉันจะไปชักประวัติเขาทำไมเล่า” นฐาหัวเราะ รู้สึกสดชื่นขึ้นมาหน่อยเมื่อได้ต่อล้อต่อเถียงกับเพื่อน “แกเลือกมาแล้วก็ต้องดีแน่ละ แกมันช่างเลือกจะตาย”

“ฉันไม่ได้เลือกเขาหรอก เขาเลือกฉันต่างหาก”

ประกายระยิบระยับในดวงตาของหญิงสาวบังชัดถึงความสุขสิ้นปรีชาจนนฐาพลอยอมยิ้มตามไปด้วย อย่างน้อย...หนึ่งในพวกเธอก็ยังได้พบเจอเรื่องดีๆ กับเขาบ้าง

“อ้อหือ พูตจาเป็นนิยายน้ำเน่าขนาดนี้ แสดงว่าต้องอินเลิฟมากจริงๆ นะเนี่ย”

“ไม่ต้องมาล้อฉัน รีบไปอาบน้ำเลยไป” กิ่งกาญจน์ร่นหลังนฐาให้เข้าไปในห้องน้ำ “ฉันไปก่อนละ เจอกันคินนี่นะน้ำ”

“แกว่าได้กันหรือยังวะ”

ศุภฤกษ์ใช้ศอกกระทุ้งเอวคมสันต์ที่ยืนชงกาแฟอยู่ในห้องแพนทรีด้วยกัน เขาเป็นคนอ้วนเตี้ยในขณะที่คู่หูเป็นคนผอมสูง เมื่อยืนอยู่เคียงข้างกันเช่นนี้จึงเหมือนเลขหนึ่งกับเลขศูนย์ตั้งเรียงกันอย่างน่าขัน

“ใครได้กันวะ” คมสันต์คนกาแฟแบบที่รีอีนวันในแก้ว แล้วยกขึ้นจิบชิมรสก่อนจะสำลยหน้า “บอสนี่กจิบ ซ้อแต่กาแฟถูกๆ โกลั้หมดอายุมาให้พวกเราเรื่อย รสชาติห่วยบรม กระเดือกไม่ลง”

“ก็น้องน้ำกับพี่เอกไง แกไม่เห็นตอนอยู่ในห้องอัดเมื่อกี้หรือไง มองตากันหวานเชื่อม คุณลูกันหมาเห็นเข้าได้ออกแตกตายเน่”

“เฮ้ย! เบาได้เบาไอ้ฤกษ์ พุดอะไรหัดคิดหน้าคิดหลังหน่อย เตี้ยวพี่เอกได้ตามมาเหยียบหน้าแกเอาห rokok เห็นเกือกพี่เอกบ้างไหม ใหญ่อย่างกับเรือโยง” คมสันต์ทำหน้าเมื่อย เขามีใบหน้าเสี้ยมตอบ ยิ่งมัดผมยาวระบ่ำขึ้นเป็นมวยตั้งเปรี๊ยะเหมือนพราหมณ์ตอนทำพิธีแบบนี้ด้วยแล้ว ยิ่งเน้นโครงหน้าเล็กเหมือนหนูหริ่งของเขาให้เด่นชัดมากขึ้นไปอีก “ฉันไม่เห็น ว่าน้องน้ำกับพี่เอกจะมองตากันหวานเชื่อมตรงไหนเลย ก็เห็นคุยกันตามปกติเหมือนทุกที”

“ก็แกมัวแต่นั่งหลับตาพริ้มฟังเสียงน้องน้ำร้องเพลงนี้หว่าเลยไม่เห็นฉันนั่งดูอยู่เห็นเต็มสองตา โคตรคันปากกิบๆ เลย เนื้อเพลงก็สื่อขนาคนั้น ‘ขอเพียงได้แค่สบตา แม้ว่าเธอจะเป็นของใครคนอื่น’ โอ้ย! ถ้าสองคนนี้ยังไม่ได้กัน ฉันให้แกย่นหน้าเลย”

“หันหน้ามาสิ จะได้ยื่นให้ติดกำแพงเลย”

เสียงหัวเราะที่ดังมาจากด้านหลังทำเอาสองหนุ่มสะดุ้งสุดตัว เมื่อหันกลับมามองที่ประตูแล้วเห็นร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มเจ้าของใบหน้าคมหวานแบบไทยแท้เดินสาวเท้าเข้ามาด้านใน ใบหน้ากลมแป้นของศุภฤกษ์ก็เริ่มซีดขาวจมนองดูคล้ายก้อนแป้งตี

“พะ...พี่เอก...” ศุภฤกษ์ปากคอสั่น นึกอยากตบปากของตนเองลัก

ร้อยรอบก็ไม่ทันเสียแล้ว

“ฉันบอกพวกแกหลายทีแล้วใช้ไหมว่าอย่าพูดถึงน้ำแบบนี้ ถึงไม่เห็นเขาเป็นห้องเป็นห้อง แต่พวกแกก็ทำงานกับห้องเขามาตั้งหลายปี น่าจะให้เกิดสติกันบ้าง”

ดวงตาของเอกภพวิบวาดดูต้นยามกวาดมองชายหนุ่มทั้งสองคน ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ปกติแล้วเขาเป็นคนใจเย็น ยิ้มง่าย แต่โกรธขึ้นมาเมื่อใด บรรลัยเมื่อนั้น!

“ผมไม่เกี่ยวนะพี่เอก ไอ้ฤกษ์มันพูดอยู่คนเดียวเลย ห้ามก็ไม่ฟัง” คมสันต์รีบชิงเอาตัวรอด เห็นยิ้มหวานแบบนี้ก็เถอะ พี่เอกของพวกเขาตื่นหนักอย่าบอกใคร!

“อ้าว...ไอ้คม เอาตัวรอดคนเดียวเลยนะ” ศุภฤกษ์หน้าจ้อย รีบหันไปยกมือไหว้ลูกพี่ห่มหัว “พี่เอก ผมปากไวไปหน่อย ขอโทษนะพี่”

“คนที่แกต้องขอโทษไม่ใช่ฉัน แต่เป็นน้ำต่างหาก” เอกภพมองลูกน้องด้วยสีหน้าบึ้งตึง แล้วเดินตรงไปที่เคาน์เตอร์หยิบน้ำเปล่าแบบไม่เย็นออกจากแพ็กเกจพลาสติกมาหนึ่งขวด “โตกันจนหมาเลียกันไม่ถึงแล้วยังทำตัวแบบนี้อีกเหอะ นี่มันยุคไหนแล้ว ความคิดคุกคามทางเพศหุเรศๆ แบบนี้ควรจะหมดไปได้แล้วมั้ง”

“ผมขอโทษจริงๆ พี่” ศุภฤกษ์พูดซ้ำด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก

“ครั้งหน้าอย่าพูดอีกก็แล้วกัน”

เอกภพเปิดตู้เย็นหยิบโคคาโคลาเย็นเฉียบมาหนึ่งกระป๋อง แล้วเดินลงสั้นเท้าหนักๆ ออกจากห้องไปโดยไม่รอฟังว่าคนที่ยังอยู่ในนั้นจะพูดแก้ตัวว่าอะไรอีก เมื่อเดินมาได้สองสามก้าวก็ต้องซังกัณฑ์ที่เห็นแผ่นหลังคู้ตัววิ่งผลุบหาย去向มุมทางเดิน ทิ้งไว้เพียงกลิ่นสบู่หอมอ่อนๆ ผสมกลิ่นแป้งเด็กอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว...กลิ่นของนงา

น้ำคงได้ยินเรื่องที่ศุภฤกษ์พูดเมื่อครู่แล้ว...

ชายหนุ่มถอนใจ คิ้วเข้มขมวดมุ่นในขณะที่ดวงตาฉายแววหนักใจ

นญาเป็นคนไม่ค่อยพูดมาแต่ไหนแต่ไร ต่อให้มีเรื่องเครียดหรือไม่สบายใจมากมายเพียงไหนก็มักเก็บไว้คนเดียว ไม่ยอมบปรีปาก ขนาดเค้นเป็นวันก็ยังไม่ยอมพูดเลย เธอมักเก็บซ่อนทุกอย่างไว้ใต้รอยยิ้มสดใสเพื่อให้คนรอบข้างสบายใจจนนำโมโห

เอกภพจึงใจจะล่อผีเข้าให้ช้าลง เพื่อทิ้งช่วงให้หญิงสาวได้กลับไปนั่งที่เดิมก่อนที่เขาจะอาสาไปหยิบน้ำดื่มให้เธอจากห้องแพนทรี เมื่อได้ยินเสียงคนทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาหนังเรียบร้อยแล้ว เขาก็รีบป็นหน้าให้ฉาบไปด้วยรอยยิ้มแล้วเดินเลี้ยวผ่านหัวมุมออกไป

“พยากรณ์อากาศบอกว่าบ่ายนี้ฝนคงจะตกหนัก”

เอกภพยื่นขวดน้ำดื่มแบบไม่แช่เย็นให้นญาที่นั่งบนโซฟาเดี่ยวชดริมหน้าต่างกระจกบานใหญ่ ห้องฟ้าด้านนอกดูขมุกขมัวมืดครึ้มไปด้วยเมฆฝนอย่างที่เขาพูดจริงๆ

“ให้ตกลงมาบ้างเถอะค่ะ อากาศร้อนจะแย่”

นญาพนมมือไหว้ชายหนุ่มก่อนจะรับขวดน้ำมาจากเขาเช่นทุกครั้งที่เขาส่งอะไรให้ เธอไหว้เขาเสมอจนติดเป็นนิสัยไปเสียแล้ว

“ถ้าตกหนักก็รดติดแยะสิ แล้วเรานั่นละจะไปทำงานที่ร้านไม่ทันเอา”

เอกภพยิ้มตอบ พลังทิ้งตัวลงนั่งที่ชุดโซฟารับแขกของสตูดิโอที่เขา มักมานั่งดื่มกาแฟหรือระดมความคิดกับทีมงานอยู่บ่อยๆ จนทุกคนในค่ายเพลงเฮฟเวอวู้กันทั่วว่าเป็นนมมโปรดของโปรดิวเซอร์มือทอง

“โอ๊ย ทันอยู่แล้ว น้ำขึ้นร้องเพลงตอนเกือบๆ สี่ทุ่มนี่นะค่ะ” นญา ยิ้มเนือยๆ เธอหลบมองผมทรงใหม่ของเอกภพแล้วอดเสียดายผมยาวระบ่ำของคนเคยมาดเซอร์ไม่ได้

เมื่อสองเดือนก่อน หนุ่มรุ่นพี่ลงทุนหันผมเสียเทียนเพื่อเอาใจแฟนสาว ถึงจะตัดออกมาแล้วดูหล่อเนียบ แต่หญิงสาวก็รู้สึกว่ามันไม่ใช่ตัวตนของเขาเลย เอกภพในความทรงจำของเธอคือนักดนตรีรูปหล่อประจำมหาวิทยาลัยที่ขึ้นเวทีกิจกรรมเพื่อเล่นกีตาร์ร้องเพลงที่ไร สาวๆ เป็นได้

ก่อกันสลบเพราะน้ำเสียงไพเราะและมาดเท่ๆ ของเขา

ตอนที่เขาเป็นนิตยสาร เธอฟังเป็นเฟรชซีปีหนึ่ง แม้จะสนิทสนมกัน เพราะอยู่ร่วมชมรมดนตรีและร่วมก่อตั้งวงด้วยกันมา แต่ก็ในช่วงเวลาสั้นๆ ก่อนที่เขาจะเรียนจบไป เขาขาดการติดต่อกับเธอไปนานเกือบปี ก่อนที่เขาจะติดต่อขอให้เธอมาร้องเดโมเพลงที่เขาแต่งและเรียบเรียงเอง จากนั้นจึงได้ร่วมงานกันมาเรื่อยๆ ในรูปแบบที่...แปลกประหลาดอยู่สักหน่อย แต่ก็เอาเถอะ ถึงอย่างไรก็ยังดีที่ได้ทำงานกับไอดอลในดวงใจของตนเองนะ

“เอาอย่างนี้ไหม ถ้าอดเสียงเสร็จแล้วพี่จะขับรถไปส่ง น้ำจะได้ไม่ต้องเสียเงินค่าแท็กซี่”

เอกภพเปิดกระป๋องน้ำอัดลมแล้วยกขึ้นดื่มดับกระหาย พักนี้อากาศร้อนจัด คนที่ไม่ค่อยแตะน้ำอัดลมเช่นเขาจึงหันมาดื่มของไร้ประโยชน์พวกนี้มากเป็นพิเศษ

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะพี่เอก น้ำไปเองได้ ระบายเปล่าๆ ถ้ารถติดพี่เอกจะเหนื่อยนะค่ะ ช่วงนี้พี่ทำงานเยอะแล้ว พักผ่อนเถอะค่ะ”

ครั้งหนึ่งนงาอยากให้เขาพักผ่อนตามที่พูดจริงๆ แต่อีกครั้งเธอไม่อยากให้เขาต้องลำบากใจเสียมากกว่า การที่เขาใกล้สนิทสนมกับเธอ ก่อให้เกิดข่าวลือในทางที่ไม่ดีถึงความสัมพันธ์ระหว่างกันลอยลมมาให้ได้ยินประปราย อย่างที่ศุภฤกษ์เพิ่งพูดไปนั่นก็ใช่ ถามว่าโกรธหรือไม่พอใจสิ่งที่ได้ยินไหม คำตอบก็คือโกรธอยู่แล้ว ถึงจะเป็นเรื่องไม่จริง แต่จะให้ทนฟังคำนินทาทำนองนี้บ่อยๆ ก็ไม่ดีต่อสุขภาพจิตเท่าไรหรอก

“เอาน่า พี่ไม่ได้ไปร้านพี่सानานแล้ว วันนี้อยากแวะไปเยี่ยมแกเสียหน่อย แล้วก็จะได้ฟังน้ำร้องเพลงด้วยไง”

เอกภพยิ้มกว้างทำเอาดวงตาของนงาพร่าพราย เขาเป็นคนที่ยิ้มสวยมาก และดูเหมือนเขาจะรู้จักจุดเด่นข้อนี้ของตนเองเป็นอย่างดี จึงใช้เป็นเครื่องมือในการเข้าถึงผู้คนอย่างง่ายดาย หญิงสาวประหลาดใจอยู่เหมือนกันที่เขาเลือกเส้นทางเป็นโปรดิวเซอร์แทนที่จะเป็นนักร้องทั้งที่มีคุณสมบัติ

เต็มเหยียด ทั้งรูปหล่อ ร้องเพลงเพราะ แต่งเพลงเล่นดนตรีก็เก่งมาก

“ฟังน้ำร้องบ่อขนาดนี้ น่าจะเบือได้แล้วนะคะ วันนี้ก็ฟังมาแต่เช้าแล้ว เป็นลิบริบอบ”

วันนี้เธอไม่ค่อยมีสมาธิเอาเสียเลย การอัดเสียงจึงดำเนินไปช้ากว่า ปกติอยู่สักหน่อย ซึ่งเอกภพก็รู้ดีถึงได้สั่งให้เธอออกมานั่งพักสักสิบห้า นาที เพื่อปรับอารมณ์

“เมื่ออะไรกัน พี่ชอบเสียงร้องของน้ำมากนะ ถ้าเป็นไปได้ พี่อยากจะ เป็นคนแรกที่ได้ทำเพลงให้น้ำด้วยซ้ำ”

“พี่เอาก็พูดไป” ภูษาหัวเราะแสบๆ เมื่อได้ยินเขาพูดถึงสิ่งที่ไม่มีความ เป็นไปได้ “น้ำนะ...”

“พี่เอกทำเพลงให้ลูกนัทแล้ว ยังมีเวลาไปทำเพลงให้คนอื่นด้วย เหลอคะ ลูกนัทไม่ยอมนะ”

เสียงตุ้บตีฉาบดังขึ้นพร้อมกับที่ร่างในชุดเสื้อยืดพอดิตตัวกับ กางเกงยีนยางยัดสีน้ำเงินเข้มเดินก้าวฉับๆ ตรงมายังสองหนุ่มสาว

“ลูกนัท...” เอกภพยิ้มเนือๆ “มาถึงก่อนเวลานัดตั้งเกือบชั่วโมงได้ แบบนี้ มีน้ำแล้ว พายุถึงเข้ากรุงเทพฯ ไทใหญ่โตเชียว”

“แหม...พูดจาน่าน้อยใจจัง ลูกนัทมาก่อนเวลาเข้าห้องอัดออกบ่อ ไปได้” คุณลิกาหย่อนตัวลงนั่งเบียดโพรติวเซอร์หนุ่ม ดวงหน้าของเธอสวยหวาน เหมือนตุ๊กตา ยิ่งแต่งหน้าอ่อนๆ และตัดผมยาวประบ่าเป็นลอนสวยเช่นนี้ เธอยิ่งดูโดดเด่นสะดุดตามากขึ้นไปอีก “แล้วนี่อัดท่อนคอรัสเสร็จกันแล้ว เหลอน้ำ”

“เหลืออีกนิดหน่อยค่ะ”

ภูษาผินยิ้ม เธอชินเสียแล้วกับการที่อีกฝ่ายไม่เคยเอ่ยคำทักทายยาม พบหน้ากัน คุณลิกาเป็นคนชัดเจนเสมอ ชอบก็บอกว่ายชอบ ไม่ชอบก็บอกว่า ไม่ชอบ แรงชัดจัดเต็มชนิดไม่ต้องเอาอารมณ์ความรู้สึกกันให้เหนื่อย อย่าง สีหน้าและแววตาของคุณลิกาในยามนี้ฟ้องชัดว่าไม่ชอบให้เธอคุยกับ ‘คนรัก’

ของตนเองตามลำพังเอาเสียเลย

ใช้...เอกภพเป็นคนรักของคูลิกา แม้ทั้งคู่จะไม่เคยปรึกษาพูดคุยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างกันออกมาตรงๆ ทว่าความใกล้ชิดสนิทสนมและความหวานที่มีให้กันเป็นระยะก็บ่งบอกทุกอย่างได้เป็นอย่างดี ที่สองหนุ่มสาวคนดังเก็บงำเรื่องการคบหากันเป็นเรื่องส่วนตัว อาจเป็นเพราะทางค่ายเฮฟเว่นขอเรื่องด้วยส่วนหนึ่ง คูลิกากำลังเป็นนักร้องดาวรุ่งพุ่งแรงคนหนึ่งของปีนี้ หากมีข่าวฉาวเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ในค่ายออกมาคงไม่ค่อยดีนัก

นญาพอเข้าใจกรอบการบันเทิงยุคนี้อยู่บ้าง จริงอยู่ว่าคนรุ่นใหม่เปิดใจรับได้แล้วหากศิลปินที่ชื่นชอบจะเปิดเผยเรื่องการมีคนรักหรือคบหาดูใจกับใคร แต่การนำเรื่องส่วนตัวออกสู่สาธารณะมากเกินไปก็มีผลเสียไม่ใช่น้อย นอกจากจะถูกจับตามองเรื่องรักๆ เลิกๆ แทนที่จะสนใจผลงานแล้ว หากวันหนึ่งเลิกคบหากันขึ้นมาแล้วต่างแยกย้ายไปมีคนอื่นรักใหม่ก็จะถูกสื่อต่างๆ ตามสัมภาษณ์เรื่องรักครั้งเก่าไม่เลิกราวอย่างนักร้องล่าสุด

เวลาดูข่าวบันเทิง นญาไม่เคยเข้าใจเลยว่าทุกครั้งที่ดาราสักคนแต่งงานหรือหย่าขาดจากคู่สมรส นักข่าวจะต้องไปสัมภาษณ์คนรักเก่าว่ารู้สึกอย่างไรกับข่าวนี้บ้าง หรือได้พูดคุยให้กำลังใจกันบ้างหรือไม่ จะไปงานแต่งงานใหม่...คนเลิกรักกันไปแล้ว ไม่ว่าจะจบด้วยดีหรือทะเลาะกันจนแทบจะฆ่ากันตาย ตามมารยาทแล้วก็ไม่ควรไปสะกิดแผลเก่าของพวกเขาอยู่ดี

“อ้อ นั่นสินะ คนเก่งของพี่เอกทำงานเร็วอยู่แล้ว ถ้าเป็นฉันละก็ไม่รู้ก็ร้อยเทก”

“ลูกนัท...” เอกภพส่งเสียงปรามหญิงสาวในที่ เขาเห็นสีหน้าอึดอัดใจที่นญาพยายามเก็บงำอย่างสุดความสามารถแล้วได้แต่ลอบถอนใจ “รู้ตัวเหมือนกันเธอว่าเป็นนักร้องร้อยเทก แล้วนี้ได้ซ่อมก่อนที่พี่บอกให้เน้นเยอะๆ มาหรือเปล่าอี”

ชายหนุ่มวางฝ่ามือใหญ่โตบนศีรษะของคนรักแล้วโยกไปมาเบาๆ เป็นภาพที่ดูอบอุ่นน่ารักมากเสียจนผู้ชมคนเดียวที่เห็นรู้สึกเจ็บแปลบอยู่ลึกๆ

ในอก

ทั้งคู่ดูเหมาะสมกันราวกับภาพวาดจริงๆ...

คูลิกอายุเท่ากับเธอแท้ๆ แต่กลับแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง คูลิกาเหนือกว่าเธอแทบทุกด้าน ทั้งรูปร่างหน้าตาโดดเด่นงดงาม เป็นสาวไฮโซจากตระกูลดังอันดับต้นๆ ของประเทศไทย อีกทั้งยังจบการศึกษามาจากมหาวิทยาลัยดังในอังกฤษ เรียกได้ว่าเพียบพร้อมในทุกๆ ด้าน หากเปรียบคูลิกาเป็นดวงอาทิตย์เน็ดฉายบนท้องฟ้า หนุาก็เป็นได้เพียงคนในเงามืดที่แสงไม่มีวันส่องถึง

“เอ่อ...เดี๋ยวน่าจะกลับไปห้องอัดก่อนนะคะ จะได้ซ้อมท่อนที่ร้องไม่ได้เมื่อกี้ด้วย”

หนุาสลัดความรู้สึกกรีซยาที่เกิดขึ้นจากการเห็นภาพบาดตาตรงหน้าทั้งไปแล้วรีบลุกขึ้นเดินกลับไปยังห้องอัดด้วยสีหน้าที่พยายามตีให้เป็นปกติที่สุด

เอกภพมองตามแผ่นหลังบอบบางใต้เสื้อผ้าตัวโคร่งของหญิงสาวไปจนลับตา แล้วจึงหันกลับมาหาคนข้างกาย

“เลิกพูดจาประชดประชันน้ำเขาเสียที่ได้ไหม เขายังต้องทำงานกับเราอีกหลายเพลงนะ”

“ที่พูดนี้เป็นห่วงงานหรือเป็นห่วงคนมากกว่ากันคะ” คูลิกาทำเสียงกระเจ้ากระงอ เธอยกสองมือขึ้นเกอดอกอย่างไม่สบอารมณ์นัก “ปกป้องกันตลอดแบบนี้ ลูกนัทเริ่มหึงแล้วนะคะพี่เอก”

“จะหึงทำไม น้ำเป็นแคร์รุ่นน้องของพี่ แล้วตอนนี้ก็เป็นเพื่อนร่วมงานของพวกเรา ไม่มีอะไรมาไปกว่านั้น” เอกภพถอนใจ “จะยังงี้ก็เถอะ ทำตัวกับน้ำให้ดีๆ หน้อยก็ตินะลูกนัท เกิดน้ำถอนตัวไปก่อนเพลงจะอัดเสร็จคนที่เดือดร้อนจริงๆ ก็คือลูกนัทเองนั่นละ”

ฟังถึงตรงนี้ใบหน้าสวยหวานของนักร้องสาวก็บึ้งตึงขึ้นทันตา เธอแม้ริมฝีปากแน่นอย่างขุ่นเคืองใจ

“ขอโทษด้วยก็แล้วกันที่ลูกนัทมันห่วย ร้องเพลงได้ไม่ถึงมาตรฐานของพี่เอก”

“มันไม่ใช่อย่างนั้น”

“ไม่ใช่อย่างนั้นแล้วยังไงคะ พี่เอกลยอมรับออกมาตรงๆ ก็ได้ว่าชอบเสียงยายนัทนั้นมากกว่าเสียงของลูกนัท ไม่อย่างนั้นคงไม่ใช่ยายนัทมาร้องแทนลูกนัทแทบจะทั้งอัลบั้มแบบนี้หรอก”

“ร้องโกต์ไชน์ ไม่ใช่ร้องแทน ใช้คำให้ถูกด้วยลูกนัท คนอื่นมาได้ยินจะเข้าใจผิดได้” เอกภพพูดเสียงเข้ม เขาพยายามข่มกลิ่นอารมณ์โกรธอยู่ครู่หนึ่งแล้วหัดกายขึ้นยืน “พี่จะกลับไปห้องอัดก่อนนะ จะได้อัดท่อนคอรัสให้เสร็จ ถ้าลูกนัทพร้อมเมื่อไหร่ก็ตามพี่ไปแล้วกัน”

พูดจบชายหนุ่มก็ก้าวยาวๆ กลับไปที่ห้องอัดเสียง ทิ้งให้คูลิกำหมาดแน่นอย่างอึดอันตั้งใจ

มองจากภายนอกแล้ว เธออาจเหนือกว่านญาในทุกด้าน แต่มีแค่เรื่องเดียวที่เธอไม่อาจก้าวข้ามแม่เด็กคนนั้นไปได้ก็คือเรื่อง ‘เสียง’ ขนาดเอกภพที่ขึ้นชื่อเรื่องช่างเลือกและจู้จุกจิกที่สุดในวงการยังยอมรับว่านญาร้องเพลงได้ไพเราะจับใจที่สุด

เธอรู้ว่าเขาหลงใหลเสียงของนญามาก... มากขนาดที่ให้มาเป็นโกสต์-ซิงเกอร์ ร้องเพลงแทนเธอทั้งอัลบั้ม

ถูกแล้ว... เพลงในอัลบั้มของเธอตั้งแต่เริ่มเดบิวต์เป็นนักร้องมา ร้องโดยนญาทั้งหมด!

ไม้ตั่วที่ ๒

When you were here before

ตอนเธออยู่ที่นี้ก่อนหน้านี้

Couldn't look you in the eye

ฉันไม่กล้าแม้แต่จะสบตา

You're just like an angel

เธอเหมือนเทพยดาไม่มีผิด

Your skin makes me cry

เนื้อตัวของเธอทำให้ฉันร้องไห้

You float like a feather

เธอล่องลอยดูขนนก

In a beautiful world

ในโลกอันงดงาม

I wish I was special

ฉันปรารถนาที่จะเป็นคนพิเศษ

You're so fuckin' special

เธอมันโคตรพิเศษ

But I'm a creep

แต่ฉันมันน่าขยะแขยง

I'm a weirdo

เป็นตัวประหลาด

What the hell am I doing here?

ฉันมาทำอะไรที่นี่

I don't belong here^๑

ฉันไม่เหมาะที่จะอยู่ที่นี่เลยสักนิด

เสียงกังวานแว่วหวานดังคลอเสียงกีตาร์อะคูสติคสะกดลูกค้าที่นั่งอยู่ในร้านอาหารกึ่งผับให้จับจ้องไปยังหญิงสาวเจ้าของเสียงกันเป็นตาเดียว เธอยืนอยู่หน้าไมโครโฟนที่ตั้งอยู่บนเวทีที่กึ่งยกพื้นเตี้ยๆ ด้านหลังมีเครื่องดนตรีครบชุดทว่าไม่มีนักดนตรีเพราะเป็นช่วงเวลาพัก แต่กลับกลายเป็นว่าเป็นช่วงเวลาที่ถูกคำในร้านแน่นขนัดที่สุด

“แหม...เพราะเอามาด้วยสินะ คินนี่น้ำถึงร้องเพลงได้อารมณ์กว่าทุกที”

นิสาเลื่อนขวดเบียร์สีเขียวไปตรงหน้าเอกภพที่นั่งหันหลังพิงเคาน์เตอร์บาร์ ดวงตาของเขาจับจ้องไปที่หญิงสาวบนเวทีที่เช่นเดียวกับลูกค้าคนอื่นๆ ทว่าด้วยแววตาที่ลึกซึ้งเข้มข้นกว่า

“อะไรกันครับพี่สา ผมว่าน้ำก็ร้องเต็มทีทุกครั้งนั่นแหละ ไม่เกี่ยวกับผมหรอก”

ชายหนุ่มรับขวดเบียร์มากระดกขึ้นดื่ม แล้วหลุบตาลงเพื่อซ่อน

^๑ เพลง “Creep” ศิลปิน Radiohead ปี ๑๙๙๒

อารมณ์ความรู้สึกของตนเองไว้

“น้ำเน่าร่องเต็มทีทุกครั้งนั้นแหละ แต่ครั้งนี้พิเศษหน่อย ดูลูกค้ำลี นิ่งกันเงียบเลย ปกติเวลาวางชิ้นเล่น สนใจฟังเพลงขนาดนี้เสียที่ไหน เสียตายที่น้ำมาร่องให้ร้านพี่อาทิตย์ละหนสองหนเอง ต้องโทษเอกลั่นละ ชอบขโมยนักร้องของพี่ไปทำงานหนักอยู่เรื่อย”

นิสารินเบียร์ใส่แก้วแล้วดื่มบ้าง ถึงเธอจะมีรูปลักษณะเป็นสาวเบียร์วจิตจำกัด ย่อมเรือนผมที่ตัดสั้นระบำเป็นลีลมพู่และสวมเสื้อแขนกุดอวดรอยสักลายกุหลาบแดงบนต้นแขนทั้งสองข้าง แต่สิ่งหนึ่งที่อดีตลูกคุณหนูผู้ตกอับอย่างเธอทำจนติดเป็นนิสัยคือรินเครื่องดื่มทุกชนิดใส่แก้ว ไม่ดื่มจากขวดตรงๆ เป็นอันขาด

“อ้าว โดนชะงัน” เอกภพพูดกลั้วหัวเราะ “น้ำเป็นนักร้องของที่ไหนกัน ของผมต่างหาก ผมปั้นของผมมาตั้งนานนะฮะจะจะได้ขนาดนี้ พี่บอกผมว่าขาดนักร้อง ผมก็อุตส่าห์ให้ยืมตัวได้ นี่ย่าบอกนะว่าคิดจะยึดน้ำไว้เป็นการถาวร ผมไม่ยอมนะ”

“แหม...ปั้นมาตั้งนาน? ช่างกล้าพูดนะยะ ปั้นทั้งๆ ขว้างๆ ละไม่ว่า” นิสาปรายตามองนงนุชนิดหนึ่งแล้วลอบถอนใจ “เด็กมันมีพรสวรรค์ขนาดนี้ ถ้าเอกคิดปั้นจริงๆ อย่างที่พูด ปานนี้น่าจะได้ออกอัลบั้มไปแล้ว ไม่มาเป็นแค่คอรัสหรือร้องโกลดีให้พวกนักร้องที่เอกทำเพลงให้หรือก”

“จะเป็นนักร้องได้ออกอัลบั้มเป็นของตัวเองได้ มันมีปัจจัยหลายอย่างนะพี่สา เต็มนี้โลกมันเปลี่ยนไปแล้ว พฤติกรรมผู้บริโภคก็เปลี่ยนไป คนมีทางเลือกมากขึ้น ขนาดนักร้องดังๆ เองแค่ออกซิงเกิ้ลได้ก็ถือว่าเก่งมากแล้ว อยู่ๆ จะเอาเด็กโนเนมมาออกอัลบั้มโดยไม่มีฐานแฟนคลับเลยมันเป็นไปไม่ได้หรือก มันต้องมีการวางแผนเป็นขั้นเป็นตอน”

พูดถึงตรงนี้เอกภพก็รู้สึกคล้ายรสชาติของเบียร์เย็นๆ ที่ไหลผ่านลงคอเริ่มขมเผื่อนพิกล ขม...เหมือนความรู้สึกผิดที่กัดกร่อนหัวใจมาเป็นเวลายาวนาน เขาผิดต่ออนาคตจริงๆ นั่นละ

“จะบอกว่าน้องมันไม่สวยระดับเน็ตไอดอลเหมือนแฟนเราว่าอย่างนั้น
เถอะ”

นิสาทำเสียงจ๊กจ๊กอยู่ในลำคออย่างไม่ค่อยพอใจนัก จริงอยู่ว่านญา
ไม่ใช่คนสวยเด่นสะดุดตาอะไร แต่ก็เห็นว่ามิหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูอยู่ไม่น้อย
พื้นฐานผิวพรรณก็เนียนละเอียด หากได้รับการขัดเกลาดีๆ ก็จะเป็นเพชรที่
ส่องประกายได้ไม่ยาก

“ว่าไปนั่นพี่สา ลูกนี่เป็นเน็ตไอดอลที่ไหนกันเล่า” เอกภพส่ายหน้า
อย่างระอ่าใจ รู้ว่าสาวรุ่นพี่ไม่ค่อยชอบนิสัยใจคอของคุลิกานัก ซึ่งไม่น่าเป็น
เรื่องแปลกแต่อย่างใด ทั้งคู่เคยมีเรื่องกระทบกระทั่งกันมาตั้งแต่สมัยที่
กิจการส่งออกอาหารทะเลของครอบครัวนิสายังไม่ล้มละลายมาแล้ว เรียก
ว่าไม่ถูกกันมาตั้งแต่เด็กๆ ก็ว่าได้ “เอาเป็นว่าผมมีวิธีของผมน่าพี่ ไม่ต้อง
ห่วงหรอก”

เขาตัดบทด้วยไม่ยากให้เสียบรรยากาศ คึนนี้เป็นคึนแรกในรอบ
สองเดือนที่เขามีโอกาสออกมาพักผ่อนโดยไม่มีคุลิกาคอยตามติดเหมือนงา
และมีเสียงของนญาซบกล่อมให้เขาคลายความอ่อนล้าทางจิตใจที่เผชิญมา
แทบจะตลอดทั้งวัน

“เออ ให้มันจริงเถอะยะ อย่าให้น้องมันคอยแก้อีกแล้วกัน พี่ส่งสาร
เด็กมัน” นิสาหันกลับไปมองคนที่เพิ่งร้องเพลงจบอีกครั้ง “เอก อย่าหาว่าพี่
สอดเรื่องของเอกเลยนะ แต่พี่อยากให้ออกทำอะไรให้ชัดเจน ชอบทางไหนก็
เลือกเอาสักทาง เหยียบเรือสองแคมต่อไปเรื่อยๆ สุดท้ายแล้วก็ต้องมีคนที่
เจ็บปวดอยู่ดี ดีไม่ดีจะเป็นตัวเอกเองนั่นละ”

“ไอ้โห เหยียบเรือสองแคม พี่สา อายุเพิ่งจะสามสิบแต่ใช้สำนวนซะ
อย่างกับอายุหกสิบเลยนะชะ”

เอกภพหันหน้ากลับไปมองเวทีเพื่อเสียงการสบตากับนิสาตรงๆ เขา
รู้ว่าเธอกำลังพูดถึงเรื่องอะไร รู้และเข้าใจเป็นอย่างดีจนรู้สึกหน่วงๆ อยู่ใน
อก แต่ชีวิตมนุษย์ก็เป็นเช่นนี้ละ ไม่อาจครอบครองทุกสิ่งที่ปรารถนาได้

ต้องเลือกเพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง และบางครั้งสิ่งที่เรามองเลือกแล้วนั้นก็ทำให้หัวใจเจ็บปวดปางตาย

“ว่าพี่แก่เธออะ เตี่ยวเถอะ!” นิสาเอื้อมมือข้ามเคาน์เตอร์ไปพาดไหล่ของชายหนุ่มเบาๆ อย่างไม่จริงจังนัก ถึงเขาจะทำตัวนำหมั่นไส้ในหลายๆ เรื่อง แต่เธอกับเขาก็รู้จักกันมานานจนกลายเป็นเหมือนญาติสนิทกันไปแล้ว “จะว่าไป คินนี่แซกคึกคักกันน่าดู มีคนขอเพลงด้วยนะ”

หญิงสาวซึ่งไปยังพนักงานเสิร์ฟที่ยืนแผ่นกระดาษให้หน้าของนักร้องสาวเจื่อนไปนิดหนึ่งขณะกวาดตามองชื่อเพลงที่อยู่บนแผ่นกระดาษ

“เอ่อ...” นิสาลากเสียงยาวอย่างลำบากใจ “เพลงด้านมืดของดวงจันทร์นะคะ แหม...จะมีใครมาจับลิขสิทธิ์น้ำไหมคะเนี่ย”

เธอส่งสายตามาทางโพรติวเซอร์หนุ่มที่พยักหน้ารับเป็นเชิงอนุญาต นั่นเป็นเพลงดังของคูลิกาที่มียอดวิวในยูทิวบ์ถึงสิบล้านครั้งตั้งแต่สัปดาห์แรกที่ปล่อยมิวสิกวิดีโอออกมา

“ฉันละเอียดนเพลงนี้จะแย้ไปที่ไหนก็มีแต่คนเปิด ขนาดรายการประกวดร้องเพลง พวกเด็กๆ ยังร้องแต่เพลงนี้กันเลย” นิสาทำหน้าเหม็นเมื่อ “เอาจริงๆ เพลงนี้ขายลูกนักร้องนิตเตี่ยวเองนะ ส่วนใหญ่เป็นเสียงคอรัสของน้ำทั้งนั้น”

เจ้าของร้านโอเวอร์เดอะเรนโบว์ไม่เคยเข้าใจเลยว่าคูลิกาดังเป็นพลูแตกต่างจากเพลงนี้ได้อย่างไร ทั้งที่มีท่อนร้องอยู่แค่สองสามท่อน ส่วนท่อนที่กลายเป็นท่อนเด็ดติดหูคนก็เป็นที่ท่อนคอรัสทั้งนั้น และแน่นอนว่านาคือคนที่ร้องท่อนคอรัสทั้งหมด ดังนั้นเวลามีลูกค้าขอเพลงนี้ นิสาจะอิดเอื้อนบ้ายเบี่ยงขอร้องเพลงอื่นทุกครั้งไป

ว่ากันว่าเถอะ เนื้อหาของเพลงนี้ไม่เหมาะกับภาพลักษณ์คุณหนูไฮโซของคูลิกาเอาเสียเลย ฟังแล้วน่าจะเป็นเพลงของนงาเสียมากกว่า โดยเฉพาะท่อนที่ร้องว่า

ด้านมืดของดวงจันทร์

ฉันเป็นได้เท่านั้น
 คงไม่มีวันที่แสงใจจะส่องถึง
 ได้แต่หวังสักวันหนึ่ง

ทุกความคิดคำนึงจะส่งถึงใจของเธอ

“นักร้องเสียงดีมากนะครับ”

ร่างสูงของชายหนุ่มคนหนึ่งปรากฏขึ้นที่เคาน์เตอร์ เขาสวมเสื้อยืดคอ
 วิแขนยาวสีน้ำเงินเข้มเข้าคู่กับกางเกงยีนส์ดำเข้ารูปแน่นให้เห็นต้นขาแข็งแรง
 ชัดถนัดตา ตอนแรกนิสาไม่สนใจแขกผู้มาใหม่เท่าใดนัก แต่เมื่อหันกลับมา
 สบประสานสายตากับดวงตาสีเขียวอมเทาจางๆ ของเขาเข้าก็ถึงกับนิ่งอึ้งไป
 อ้อหือ... หล่อลากดินเขียวพ่อคุณเอ๊ย...

รูปลักษณะของคนตรงหน้าบังชัดว่าเป็นคนต่างชาติอย่างไม่ต้องสงสัย
 แต่ไม่รู้ว่าเขาจะพูดไทยชัดถ้อยชัดคำขนาดนี้เลย เธอเห็นพวกนายแบบ
 ฝรั่งเศสที่แวะเวียนมากินดื่มที่ร้านบ่อยๆ ทว่าไม่มีคนไหนที่มีดวงตาและ
 ริมฝีปากเข้กซี้เท่าเขาเลย แค่นี้เขาปราชัยตามาหมดเดี๋ยวก้อทำเอาคนถูกมอง
 ระทวยจนแทบเอาอันเสียแล้ว

“ขอเพลงได้นะคะ น้องเขาร้องได้แทบทุกแนวเลย”

น้ำเสียงที่มักกระด้างอยู่เป็นนิสัยแปรเปลี่ยนเป็นอ่อนหวาน จน
 เอกภพที่นิ่งฟังอยู่ยังอดขนลุกไม่ได้

“ไม่ละครับ ขอเบียร์ดีกว่า”

ชายหนุ่มพูดด้วยรอยยิ้มที่ทำเอานิสาแทบละลาย เขาโน้มตัวลงเข้า
 สอกกับเคาน์เตอร์ ดวงตาทอประกายวูบวาบ

รอให้จบเพลงก่อนเถอะ ได้เคลียร์กันยาวแน่ แม่นักร้องตัวแสบ!

นภาวักน้ำเย็นๆ จากก๊อกขึ้นล้างหน้าซำแล้วซำเล่าอยู่เกือบสิบนาทีเศษ
 กว่าจะเงยหน้าขึ้นมองเงาสะท้อนของตนเองในกระจกด้วยความรู้สึกอ่อนล้า
 แสงไฟสีส้มสลัวบนเพดานเผยให้เห็นใบหน้าชาวซิดที่มีหยดน้ำเกาะพรราว

ส่วนหนึ่งหยดลงมาเปียกคอเสื้อและช่วงอก มองแล้วรู้สึกเหมือนตนเองเป็น
ลูกหมาตักน้ำอย่างไรราย่างนั้น

ช่างเป็นวันเกิดที่ห่วยแตกสินดี...

“แฮปปีเบิร์ทเดย์ ทู มิ”

หญิงสาวร้องประโยคแรกของเพลงวันเกิดแล้วแค้นหัวเราะเสียงแห่ง
วันนี้เป็นวันเกิดของเธอแท้ๆ แต่เธอยังต้องมาร้องเพลงที่ทั้งรักทั้งเกลียด
ที่สุดเพลงนั้นต่อหน้าเอกภพ...เธอรักมัน เพราะเขาเป็นคนแต่งเนื้อร้องและ
ทำนองขึ้นมาจากตอนที่ยังפורมวงของชมรมในมหาวิทยาลัยกันอยู่ ก่อนที่เขา
จะนำมันไปเสนอค่ายเพลงโดยมีเธอเป็นคนขับร้องฉบับเดโม ลีๆ แล้ว
نهاหวังว่าเพลงนี้จะเป็นเพลงของเธอ แต่กลับกลายเป็นว่าทางค่ายเฮฟเว่น
เลือกเป็นเพลงเปิดตัวของคูลิกาเสียนี้

และนี่คือสาเหตุที่เธอเริ่มรู้สึกเกลียดมัน...

“อ้อ...วันนี้เป็นวันเกิดของเธอนั้นหรือ คงต้องบอกว่าสุขสันต์วันเกิด
สินะ”

เสียงหุ้มดำที่ดังมาจากทางด้านหลังทำเอาหน้าสะดุ้งสุดตัว แต่ยังไม่
ทันได้ส่งเสียงร้อง ร่างผอมบางก็ถูกท่อนแขนแข็งแรงรวบเข้าไปชิดกับ
แผงอกกว้างอย่างแนบแน่น มือที่มีขนาดใหญ่โตชนิดปิดใบหน้าเล็กๆ ของ
เธอแทบจะมิดเม้นตะปบลงมาบนเรียวปากอิมเต็มแล้วออกแรงกดจนเธอ
ไม่อาจร้องขอความช่วยเหลือได้

“อ้อ...”

มิโยที่หญิงสาวจะพยายามดิ้นรนเพื่อเอาตัวรอด แต่เธอไม่อาจสู้แรง
ของเจ้าของร่างสูงใหญ่ที่กักกันเธอเอาไว้จากด้านหลังได้เลย ดวงตากลมโต
เต็นระริกยามมองเงาสะท้อนที่ปรากฏในกระจกแล้วเห็นนัยน์ตาสีเขียวอม
เทาสะท้อนแสงไฟเป็นประกายวับวาว ริมฝีปากหยักลึกสีสดที่ค่อยๆ ยก
แย้มขึ้นอวดคมเขี้ยววางโง้งแบบเดียวกับที่เธอเห็นในฝันร้ายมานานแรม
เดือนทำเอากายสวั่นสะท้านเหมือนยืนอยู่ท่ามกลางพายุอันเหน็บหนาว

ทั้งที่อยู่ใต้อ้อมกอดอันร้อนระอุเหมือนเปลวไฟแท้ๆ

เขา...ปีศาจร้ายในคืนนั้น!

“เล่นซ่อนแอบเก่งจริงนะ กว่าหาตัวเจอเสียเวลาน่าดู”

เสียงกระซิบที่ดังชัดริมหูพาให้เลือดในกายหญิงสาวแตะจุดเยือกแข็งจนเย็นเฉียบ มือเล็กจิกที่ขลุ่ยถอยไปบนท่อนแขนของอีกฝ่ายเต็มแรง แต่นอกจากเขาจะไม่สะทกสะท้านสักนิดแล้ว ยังหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอเหมือนขบขันเสียเต็มประดาอีกต่างหาก

“เลิกสะตืดสะตังแล้วฟังฉันให้ดี ไม่อย่างนั้นฉันจะหักคอเธอเสียเดี๋ยวนี่”

ไม่พูดเปล่า ชายหนุ่มยังปล่อยให้ปลายเล็บสีดำสนิทงอกยาวออกมาจากนิ้วมือทั้งสองข้างๆ นู๋มองเห็นเล็บคมกริบราวใบมีดที่แนบสนิทไปกับแก้มขาวซีดของตนเองก็ยืนตัวแข็งที่อดตั้งถูกสาป รู้ว่าสิ่งที่เห็นอยู่นี้เป็นเหมือนความฝันเลื่อนเปื้อนไร้สาระและเหลือเชื่อเต็มทน แต่เธอรู้อย่างนั้น... เธอรู้อันจริงเสียยิ่งกว่าจริง!

“อา...เรื่องแบบนี้ค่อนข้างน่ากลัวหน่อย”

ลมหายใจร้อนผ่านที่เป่ารดต้นคอนำภาพความทรงจำเลวร้ายกลับมาสู่สมองของนุ๋อีกครา...ความทรงจำที่เธออยากลืมไปให้สิ้น!

“เอาละ แม่ตัวดี เธอเอาแหวนของฉันไปไว้ที่ไหน”

เขาคลายฝ่ามือออกจากริมฝีปากของหญิงสาวช้าๆ แล้วเลื่อนลงมากุมลำคอเล็กบางเอาไว้หวลวมๆ เป็นเชิงบอกว่าจะส่งเสียงร้อง เขาจะหักคอเธอทิ้งตามที่พูดไว้โดยไม่รั้งรอ!

“วะ...แหวนอะไร ฉัน...ฉันไม่รู้เรื่อง...”

เสียงของนุ๋สั่นจนแทบจับใจความไม่ได้ เธอภาวนาให้มีใครสักคนเดินเข้ามาในห้องน้ำสำหรับพนักงานเสิร์ฟตอนนี้ แต่เมื่อคิดอีกที ใครเล่าจะช่วยเหลือเธอได้ จะให้เรียกตำรวจมาจับสัตว์ประหลาดอย่างนั้นหรือ...

“อย่ามาทำเป็นอินโนเซนต์หน่อยเลย เธอรู้อยู่ดีที่รู้ว่าฉันพูดถึงแหวน

วงไหน” เขาเค้นเสียงลอดไพร่พจนฟังคล้ายเสียงคำรามของสัตว์ป่า “คืนนั้นฉันถอดให้เธอสวมไว้ อย่าบอกนะว่าเมจนาจอะไรไม่ได้”

“ฉัน...ฉัน...” นญาพูดไม่ออก ใช้ว่าจำไม่ได้ แต่ไม่มีเหตุการณ์ที่เขาถอดแหวนสวมให้เธอหลงเหลืออยู่ในหัวเลยต่างหากเล่า! จะมีก็แต่ภาพน่าสะพรึงที่ทำให้เขาขวัญหนีดีฝ่อถึงขนาดใช้ขี้นอยู่เกือบอาทิตย์ “ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าคุณพูดถึงแหวนวงไหน”

“อย่ามาโกหกฉัน คืนนั้นเราอาจจะมาและทะเลาะกันทั้งคู่ แต่ฉันไม่ลืมแน่ว่าตอนที่เราสงกกัน เธอไม่ได้สวมอะไรติดตัวเลย นอกจากแหวนที่ฉันถอดให้วงเดียว”

ชายหนุ่มใช้มือข้างที่ไม่ได้เค้นคอของหญิงสาวอยู่ล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋ากางเกงยีนด้านหลัง ปลดล็อกแล้วเลื่อนเปิดหน้าจออย่างคล่องแคล่วจนเธอนึกว่าตนเองน่าจะตาผาดไป ไม่เคยคิดเลยว่า ‘ปีศาจ’ จะมีสมาร์ตโฟนด้วย

“นี่ไง ภาพหลักฐาน เธอสวมแหวนของฉันอยู่ชัดๆ”

ทันทีที่เห็นหน้าจอที่เขาหันกลับมาให้ดู นญาก็แทบร้องกรี๊ดเมื่อเห็นว่าเป็นรูปของตนเองในสภาพเมามาย ไม่มีเสื้อผ้าติดกาย มีเพียงผ้าห่มผืนใหญ่พันเอาไว้อย่างหมิ่นเหม่ผืนเดียว ดูเหมือนเธอจะทรงตัวไม่อยู่จึงต้องพึ่งศีรษะกับแผงอกเปลือยเปล่าของคนที่กำลังถ่ายเซลฟี่อยู่ แกรมเขายังจับมือเธอขึ้นให้กล้องดูแหวนมรกตเม็ดแข็ง ตัวเรือนของแหวนใหญ่กว่านิ้วของเธอมาก ขนาดสวมไว้ที่นิ้วโป้งยังหลวมชนิดที่ใส่นิ้วโป้งของเธอสองนิ้วยังเหลือที่ว่างด้วยซ้ำ

“นี่คุณ...ถ่ายเซลฟี่?”

นญาโผล่ออกไปแล้วก็อยากจะทำลั่นตนเองตาย นี่มันใช้เวลามาสักยอะไรแบบนี้ใหม่ยะ ยายโง่!

“ใครอนุญาตให้ถาม” เขาคำรามแก๊กอ้อ เออ...คืนนั้นเขาเมาเหมือนหมาจนถึงขนาดหยิบกล้องมาถ่ายรูปเซลฟี่คู่กับแม่เด็กอัปลักษณ์นี้ได้ แต่ก็

ยังนับว่าดีที่มีเบาะแสไว้ตามหาแหวนไม้ไซ้หรือ “ตอบฉันมา แหวนวงนี้อยู่ที่ไหน”

หญิงสาวมองปลายนิ้วที่มีกรงเล็บชวนขนลุกขยายภาพหน้าจ่อให้เห็นเฉพาะแหวนด้วยความรู้สึกหวาดกลัวจนทำอะไรไม่ถูก เธอเห็นในตอนนั้นเองว่าตัวเรือนที่รับกับมรกตนั้นงามนั้นเอาไว้มองดูด้านขึ้นรูปเป็นดวงตาสีเขียวล้อมเพชรส่องประกายวิบวับ ดึงดูดและน่าสะพรึงกลัวในเวลาเดียวกัน แหวนเด่นสะดุดตาขนาดนี้...หากเธอหยิบติดตัวกลับมาจริง เธอก็น่าจะจำได้บ้างสิ

“ฉัน...จำไม่ได้...” ญาติายหน้า น้ำตาลอ ภาพความทรงจำเลวร้ายในคืนนั้นย้อนมาเล่นงานเธออย่างจัง การถูกผู้ชายที่ไม่ได้ผูกสมักรักใคร่จาบจ้วงเนื้อตัวเช่นนั้นเป็นเรื่องที่น่าขยะแขยงและเจ็บปวดอย่างที่สุด ต่อให้อาบน้ำชำระล้างร่างกายเป็นพันเป็นร้อยครั้งก็ไม่อาจลบเลือนสัมผัสแสนสกปรกนั้นจากผิวกายไปได้ “ในเมื่อแหวนวงนั้นมันสำคัญกับคุณนัก แล้วคุณสวมมันให้ฉันทำไม”

“ไม่มีเหตุผล” น้ำเสียงของเขาเย็นชาพอๆ กับแวตาทิ่มมองใบหน้าซีดขาวของหญิงสาวผ่านกระจก “ฉันไม่ได้ให้เธอ ถ้าเธอเอากลับไปด้วยก็เท่ากับว่าเป็นขโมย บอกไว้เลยว่าใครที่ขโมยของของฉัน ไม่ตายดีสักคน”

“ฉันไม่ได้ขโมย ไม่เคยอยากได้อะไรของคุณสักอย่าง ฉันไม่รู้จักคุณด้วยซ้ำ” หญิงสาวเสียงสั่น “คุณยึดเยี่ยตมันให้ฉัน แล้วพอมันหายไปจะมาโทษฉันได้อย่างไร ฉันไม่ได้เอาแหวนของคุณไป”

“รู้ไหม นอกจากฉันจะเกลียดขโมยแล้ว ยังเกลียดคนโกหกด้วย”

กรงเล็บเลื่อนขึ้นจากลำคอมาบีบกรามของหญิงสาวแน่นจนเจ็บแปลบมืออีกข้างที่ค่อยๆ สอดเข้าไปในชายเสื้อยึดทำเอาเธอสั่นเสียวยิ่งกว่าตอนแรกเป็นสิบเท่า กรงเล็บสีดำนั้นคมมาก เพียงแค่สะกิดแผ่วๆ เธอก็รู้สึกเหมือนผิวหนังจะถูกกรีดออกเป็นชิ้นๆ อย่างง่ายดายเสียเดี๋ยวนั้น

“ฉัน...ฉันไม่ได้...โกหก...” หญิงสาวยกมือสั่นๆ ขึ้นรั้งข้อมือของเธอ

เอาไว้อย่างกล้าๆ กลัวๆ “อย่า...ทำอะไรฉันเลย ฉันกลัวแล้ว ฉันไม่ได้เอาแหวนของคุณไปจริงๆ เชื่อฉันเถอะ”

“ก็เห็นว่าจำไม่ได้ก็เลยจะช่วยทบทวนความทรงจำให้ยังไงเล่า” เสียงกระซิบของเขาฟังดูชั่วร้ายอย่างที่สุด เขารู้ว่ากรงเล็บและคมเขี้ยวของเขาทำให้แม่เด็กปากไม่ลื่นกลืนน้ำนมหวาดกลัวแค่นั้น ดีสิ ยิ่งกลัวยิ่งดี จะได้สารภาพผิดเสียที! “ต่อให้สมองขี้เลื่อยของเธอจำอะไรไม่ได้ ร่างกายของเธอก็ต้องจำได้อยู่ดี จริงไหม”

เขาพลิกมือหงายออก แล้วใช้กรงเล็บกรีดเลือดยึดเนื้อบางของหญิงสาวจากด้านในจนขาดเป็นริ้วเผยให้เห็นแอมเล็กที่เขาเคยรวบไว้ด้วยสองมือได้สบายๆ ในคืนนั้น ไม่ว่าเธอจะบอกว่าจำไม่ได้หรือไม่อยากจำก็เถอะ แต่เขาไม่เคยลืมนเลยว่าผิวนุ่มนวลของเธอให้ความรู้สึกดีเพียงไหน

“อย่า...”

“ถ้าเธอส่งเสียงดัง ฉันจะฆ่าทุกคนที่เดินผ่านประตูนั้นเข้ามา แล้วตัดหัวไปวางไว้บนเคาน์เตอร์บาร์”

น้ำเสียงของเขาเรียบเรื่อย ทว่าสีหน้าเย็นชาเหมือนก้อนน้ำแข็งของเขาฟังชัดว่าเขาหมายความว่าตามนั้นทุกประการ!

“ฉันไม่ได้เอาแหวนของคุณไปจริงๆ”

นภาไม่กล้าปล่อยโฮออกมา เธอกลับปีศาจร้ายตนนี้มาก แต่ที่กลัวมากไปกว่านั้นคือหากเธอส่งเสียงดังแล้วคนที่เข้ามาช่วยเธอคือเอกภพเล่า...จะต้องถูกมันฆ่า!

“ถ้าไม่ใช่เธอแล้วจะเป็นใครไปได้ คืนนี้มีเราอยู่ในห้องกันแค่สองคน”

เขากดริมฝีปากไปบนหลังคอขาวผ่องแล้วลากคมเขี้ยววางไว้บนผิวกายบอบบางซ้าๆ หญิงสาวเกร็งตัวรับสัมผัสนั้นด้วยความรู้สึกรังเกียจแต่ไม่อาจขัดขืนได้

“ฉันจำไม่ได้จริงๆ ว่าไปอยู่ในห้องนั้นกับคุณได้อย่างไร ฉันแค่...ไป

ร้องเพลงในงานที่โรงแรมนั้น...”

“เฮอะ! โทกหน้าด้านๆ เธอจำอะไรไม่ได้สักอย่างจริงๆ เหรอ ทั้งเรื่องที่นั่งห้องไปกับฉันได้ยังไง ทั้งเรื่องแหวน แล้วก็เรื่องที่เธอทักบากลฉันด้วยที่เขี่ยบุหรี่”

ชายหนุ่มกอดคมเขี้ยวบนหัวไหล่ของหญิงสาวไม่หนักแต่ไม่เบานัก ก่อให้เกิดรอยช้ำเป็นรูปรอยเขี้ยวจางๆ แบบเดียวกับที่เคยฝากเอาไว้เมื่อหลายเดือนก่อน

“ฉัน...ทักหัวคุณ?” ดูเหมือนคือนั่นเธอจะเมามากจริงๆ จึงจำเรื่องที่เขาพูดได้ถึงน้อยมาก “ไม่จริง...”

“จริงเสียยิ่งกว่าจริง เสียตายว่าผ่านมานานแล้วเลยไม่มีแผลเหลือให้ดูเป็นหลักฐาน”

แผลกระจอกแค่นั้น เพียงสามวินาทีก็ไม่หลงเหลืออยู่บนผิวกายเขาแล้ว มีก็แต่แผลจาก ‘พี่ชายสารเลว’ นั้นละ ที่จนปานนี้ยังทิ้งร่องรอยอัปยศเอาไว้อยู่!

“ฉันจำอะไรไม่ได้เลยจริงๆ ฉันไม่รู้เรื่องเลย”

ถึงจะปล่อยโฮออกมาเสียงดังไม่ได้ แต่ทว่าไม่อาจห้ามน้ำตาแห่งความหวาดกลัวให้ไหลออกมาได้ ชายหนุ่มซังกะปอนด์หนึ่งเมื่อเห็นคนในอ้อมแขนร้องไห้สะอึกสะอื้นเป็นเด็กๆ...ก็ยิ่งเด็กอยู่มากนั้นละ หากเทียบกัอายุจริงของเขา

“อย่าบิบน้ำตาเลย เสียเวลาเปล่า ฉันไม่เคยใจอ่อนกับลูกไม้ตื้นๆ ประเภทนี้ของผู้หญิงหรอก” ปากพูดไปเช่นนั้น แต่เขาก็กลับคลายวงแขนปล่อยเธอให้เป็นอิสระ เมื่อไม่มีวงแขนแข็งแรงคอยประคองไว้ เธอก็เข้าอ้อมล้มพับลงไปนั่งกองอยู่กับพื้น “ฉันจะให้เวลาเธอสามวัน เคาะขี้เลื่อยออกจากสมอให้หมด นึกให้ดีกว่าแหวนของฉันอยู่ที่ไหน ไม่อย่างนั้นครั้งหน้าไอ้ที่ถูกกรีดจะเป็นหน้าของเธอ ไม่ใช่เสื้อโกโรโกโสที่สวมอยู่นะ”

นุญารวบชายเสื้อขาดวินเอาไว้แล้วถอยกรูดไปจนแผ่นหลังชนกับผนัง

ด้านหลัง ชายหนุ่มย่อตัวลงนั่งยองๆ แล้วส่งโทรศัพท์มือถือให้หญิงสาว

“โทรศัพท์เครื่องนี้บันทึกเบอร์ของฉันแค่เบอร์เดียว ไม่มีเบอร์คนอื่น ถ้าสมองเลิกตายแล้วนี่ก็ออกก็โทร. มาก่อนได้ แต่ถ้าเธอทำเป็นลืมละก็ ฉันจะไปหาถึงที่แน่ ฉันรู้เรื่องของเธอมากกว่าที่เธอคิดนะ แม่น้ำค้าง”

“นะ... น้ำค้าง?” เธอเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของคมเขี้ยววาววับทั้งน้ำตา “ฉัน... ไม่ได้ชื่อนั้น...”

“ฉันเรียกอย่างที่คุณใจจะเรียก” เขาพูดเพียงเท่านั้นแล้วหยัดกายขึ้น ยืนมองคนที่ตัวสั้นไม่เล็กอยู่ครู่หนึ่ง “ถ้าเธอบอกเรื่องที่เกิดขึ้นคืนนี้กับใคร รู้ชี้ให้ผมว่าจะมีจุดจบแบบไหน”

นภาไม่ตอบแต่ใช้วิธีพยักหน้าเร็วๆ แทน เธอก้มลงมองโทรศัพท์ในมือก็เห็นชื่อและหมายเลขค้างอยู่บนหน้าจอ ชื่อนั้นบันทึกไว้เป็นภาษาอังกฤษ

“ควาน” ชายหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น “ฉันชื่อควาน จำใส่กะโหลกเอาไว้ด้วย”

ไม้ตั่วที่ ๓

“น้ำเน่าใจนะว่าไม่เป็นอะไร”

เอกภพมองใบหน้าซีดเซียวของหญิงสาวที่นั่งเงียบจนผิคลั่งเกิดอยู่บนเบาะข้างคนขับมากกว่าสิบนาทีแล้วด้วยความรู้สึกเป็นห่วง หลังจากเธอออกมาจากห้องน้ำของพนักงานทางด้านหลังร้านแล้ว ก็มีที่ท่าที่แปลกไปอย่างมาก ดวงตาของเธอแดงก่ำ แถมยังเปลี่ยนมาสวมเสื้อยืดอีกตัวที่ยืมมาจากนิสาแทนตัวเก่าที่เจ้าตัวอ้างว่าทำหล้าหกใส่ทั้งที่ไม้ได้เดินเฉียดเข้ามาใกล้แก้วเหล้าแม่แต่นิด นู๋าคออ่อนมาก แต่ไหนแต่ไรมาก็แทบจะไม่แตะเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เลย เว้นแต่เลี้ยงไม้ได้จริงๆ เท่านั้น

“น้ำไม่เป็นไรจริงๆ ค่ะพี่เอก”

เสียงของนู๋าคอแหบแห้งนิดๆ เธอพยายามประสานมือไว้บนตักเพื่อความคุมอาการสั่นให้บรรเทาเบาบางลง แต่ช่วงยากเย็นเหลือเกิน ไม้ร้อนและเสียงซู่คำรามของเขายังดังก้องอยู่ในสมองประหนึ่งว่าตราบาปที่เขาเคยจารไว้บนเนื้อตัวของเธอจะไม่จางหายไปตลอดกาล และจะตามหลอกหลอนกันไปชั่วชีวิต

“ตกลง...มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ฮีน้า รู้ตัวหรือเปล่าว่าเราหน้าซีดมาก”
 โพรติวเซอร์หนุ่มตัดสินใจเอ่ยถามออกมาตรงๆ ในที่สุด กับคนปาก
 หนักอย่างนญา หากมันแต่พูดอ้อมไปมากก็คงไม่ได้รู้ความกันพอดี

“เกิดอะไรขึ้นล่ะคะ ไม่มีอะไรเสียหายน้อย” นญาฝืนยิ้มพร้อมกับการปรับ
 น้ำเสียงให้สดชื่นขึ้น ทว่าทักษะการแสดงเป็นศูนย์จึงดูไม่สมจริงเอาเสียเลย
 “ช่วงนี้น้ำคงนอนน้อยไปหน่อยมั้งคะ เดี่ยวพรุ่งนี้เป็นวันหยุด น้ำจะนอนให้
 เต็มครบไปทั้งวันเลย พอวันเสาร์ไปอัดเสียงจะได้มีพลังเต็มที่”

ดวงตากลมโตเหลือบมองนาฬิกาดิจิทัลบนคอนโซลของรถเก๋งคันงาม
 ขณะนี้เป็นเวลาเกือบตีสองแล้ว วันเกิดของเธอเพิ่งผ่านพ้นไป และเป็น
 วันเกิดที่เลวร้ายที่สุดตั้งแต่ลืมตาดูโลกมา

“อ้อ...วันนี้เป็นวันเกิดของเธอนั่นหรือ คงต้องบอกว่าสุขสันต์วันเกิด
 สิละ...”

เสียงทุ้มนุ่มของปีศาจรูปงามยังดังก้องอยู่ในโสมม และพาให้กายสัน
 สะท้านอย่างไม่อาจควบคุมได้อีกครา เธอกลัวเขามาก แต่คิดว่าจะต้องพบ
 เขาอีกครั้งภายในสามวัน เธอก็...

“น้า”

เอกภพวางมือบนหลังมือของหญิงสาวแล้วบีบเบาๆ ทำเอาเธอสะดุ้ง
 ต้องซັกมือหนีโดยอัตโนมัติ

“ทำไมตัวลั่น เป็นอะไรหรือเปล่า แอร์เย็นไปหรือ แอร์เย็นไปก็บอก
 สิ เดี่ยวพี่หรีให้ก็ได้” เอกภพพูดพลางกดปุ่มปรับอุณหภูมิให้อุ่นขึ้น “พักนี้
 น้ำทำตัวแปลกๆ จริงๆ นะ”

“น้ำก็แปลกมาแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่คะ” นญาหัวเราะกลบเกลื่อน

“น้า!” เอกภพเรียกเสียงหนัก “ไม่ตลกเลย นี่พี่ซีเรียสนะ น้ำรู้ใช่ไหม
 ว่าถ้ามีปัญหอะไรบอกพี่ได้ทุกเรื่อง”

“ถ้าเธอบอกเรื่องที่เกิดขึ้นคืนนี้กับใคร รู้ใช่ไหมว่าจะมีจุดจบแบบ
 ไหน...”

คำขู่ของควานหนักอึ้งอยู่ในอก และถ่วงริมฝีปากของเธอไว้ไม่ให้ขยับเอื้อนเอ่ยใดๆ ออกไป หากเธอบอกเอกราชเรื่องปีศาจร้ายตนนั้น คำถามแรกที่เขาจะถามเธอกลับก็คือ เธอรู้จักปีศาจนั้นได้อย่างไร ไม่สิ...จากที่ไหน...

‘เฮ้า ชน!’

เสียงแก้วเหล้ากระทบกันเคล้าเสียงหัวเราะรื่นเริงของผู้คนในงานเลี้ยงสละโสดเมื่อหลายเดือนก่อนลอยกลับเข้ามาในโสตประสาทอีกครั้ง

“น้ำ”

เสียงเรียกของเอกราชดึงนภาให้ออกจากห้วงความคิดแทบจะในทันที “พี่เอกราช เตี่ยพี่เอกราชส่งน้ำที่ร้านสะดวกซื้อหน้าปากซอยก็พอ น้ำนี้ขึ้นมาได้ว่กึ่งฝากซื้อพวกขนมปังกับนมไว้กินตอนเช้า ถ้าลืมขึ้นมา มีหวังถูกบ่นหูชาแน่เลย”

หญิงสาวซึ่งไปยังร้านสะดวกซื้อที่เปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเบื้องหน้าเป็นการตัดบทไม่ให้เขาถามเรื่องที่เธอไม่อยากแม้แต่จะนึกถึงอีก

“เอาอย่างนั้นก็ได้” เอกราชถอนใจ เขารู้ดีว่าต่อให้คาดคั้นมากไปกว่านี้ เธอก็คงไม่ยอมพูดอะไรอีกอยู่ดี “พี่จะลงไปเป็นเพื่อนก็แล้วกัน มันดีก็มากแล้ว พี่เป็นห่วง”

ห้วง...คือคำที่เขาพูดกับนภาบ่อยที่สุดอย่างน่าสมเพช

ห้วง...แต่แทบไม่เคยทำอะไรเพื่อเธอได้มากไปกว่าลูบศีรษะหรือปลอบใจเธอนานๆ ครั้งเลย

ห้วง...แต่กลับใช้เธอเป็นเครื่องมือในการก้าวสู่ความสำเร็จอย่างน่าละอายใจที่สุด

นี่เป็นความห่วงใยประเภทใดกันเล่า ไฉไลเอกราชเอ๊ย...

“ไม่ต้องหรอกค่ะ หอพักอยู่แค่นี้เอง เดินเข้าซอยไปแป๊บเดียวก็ถึง พี่เอกราชไปพักผ่อนเถอะค่ะ แค่กรูณามาส่ง น้ำก็แรงใจมากแล้ว”

หญิงสาวรีบปลดเข็มขัดนิรภัยเมื่อรถแก๊งสี่ล้อจอดเทียบทางเท้าด้าน

หน้าร้านสะดวกซื้อ แสงไฟในร้านสว่างจ้าและมีผู้คนเดินกันขวักไขว่แม้จะเป็นเวลาเกือบตีสองครึ่งแล้วก็ตาม อาจเพราะมีนักศึกษาพักอาศัยในย่านนี้เป็นจำนวนมากจึงค่อนข้างคึกคัก คนรุ่นหนุ่มสาวที่ต้องอยู่ห่างไกลบ้าน เวลาตึกตื่นหัวขึ้นมาก็มีร้านสะดวกซื้อประเภทนี้แหละเป็นที่พึ่งพิง

“พูดเหมือนเราเป็นคนอื่นคนไกลกันอย่างนั้นละ มาเถอะ อยากกินอะไรเดี๋ยวพี่เลี้ยงเอง”

เอกภพทำท่าจะปลดเข็มขัดนิรภัยบ้าง แต่นฎารีบยกมือห้าม

“ไว้คราวหน้าพี่เอกรอเลี้ยงอะไรแพงๆ ให้น้ำดีกว่าค่ะ จะเลี้ยงทั้งที่ต้องเอาให้คุ้มเนอะ”

“เรานี่น้ำ” เอกภพวางมือบนศีรษะของหญิงสาวแล้วโยกเบาๆ “เอานั่นก็ได้ กลับถึงห้องแล้วอย่าลืมส่งข้อความบอกพี่ด้วยละ โอเค?”

“ค่ะ”

นฎากระพุ่มมือให้ผู้ชายหนุ่มแล้วรีบเผ่นแผ่วลงจากรถ รีบเข้าไปในร้านสะดวกซื้อให้เร็วที่สุด สัมผัสอบอุ่นอ่อนโยนของเขาเรียกน้ำตาให้ขึ้นมา รื่นขอบตาทั้งสองข้าง เธอไม่ควรลากคนที่ใจดีกับเธอเสมอมาอย่างเขามา ผจญเรื่องอันตรายแบบนี้ด้วย สิ่งที่ต้องทำภายในสามวันนี้ก็คือหาคำตอบให้ได้ว่าแหวนบ้าๆ วงนั้นอยู่ที่ไหน หากไม่รู้คงต้องคิดแผนสำรองเพื่อหาทางหนีทีไล่ ไม่ให้คนรอบข้างต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย

“แหม...เป็นฉากที่ดูซาบซึ้งดีนะ เหมือนละครน้ำเน่าช่วงไพรม์ไทม์เลย”

เสียงกระซิบที่ดังซัดใบหูและลมหายใจร้อนระอุที่เป่ารดต้นคอทำเอาหญิงสาวสะดุ้งสุดตัว เธอหันกลับไปหาต้นเสียงแล้วต้องรีบยกสองมือขึ้นปิดปากไม่ให้เสียงร้องกรี๊ดดังลุดออกมา

ควาน!

ร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มยื่นห่างออกไปเพียงลมหายใจสั้น เขายังอยู่ในเสื้อผ้าชุดเดิมกับที่เห็นก่อนหน้านี้ เพียงแต่สวมทับด้วยเสื้อแจ็กเก็ต

แบบมีชุดปกปิดใบหน้าเอาไว้ ดวงตาสีเขียวอมเทาราวป่าที่ปกคลุมไว้ด้วย
เมฆหมอกจางๆ หลุบมองใบหน้าซีดเผือดของหญิงสาวอย่างเย็นชา

“นี่คุณ...มา...มาได้ยังไง...” นฎาตัวลั่น เธอมองไปรอบด้านก็เห็นว่า
ผู้คนที่เข้าออกร้านเริ่มบางตาลงบ้างแล้ว แต่ถึงอย่างไรก็ไม่กล้าส่งเสียง
ร้องขอความช่วยเหลือ แม้อตอนนี้เขาจะไม่อดเขี้ยวเล็บ แต่เธอก็รู้ดีแก่ใจว่า
เข่าอันตรรายเพียงไหน

“บินมา” ความนัยก็ไหลแล้วเอื้อมมือข้ามศีรษะของหญิงสาวไปหยิบ
ถุงขนมมันฝรั่งทอดด้านหลังขึ้นมาดู “อันนี้น่ากินแฮะ”

“ปะ...บินมา?” นฎาวางหน้าไม่ถูก กลัวเขาจับใจ “ไหนคุณบอกว่
ให้เวลาฉันสามวันไง แล้ว...”

เสียงของเธอสั้นและกระต่อนกระแท่นจนฟังแทบไม่เป็นประโยค
ความแสบเย้ยมอวดคมเขี้ยวที่ค่อยๆ งอกยาวออกมาที่ละนิดให้เธอดู

“ฉันก็แค่อยากรู้ว่าเธอปากโป้งบอกอะไรให้อ่านอ่นนหรือเปล่า ถ้า
พูด ฉันจะได้หักคอกมันทิ้งเสียเลย”

“อย่า...” นฎาเอื้อมมือลั่นๆ มารั้งชายเสื้อของเขาเอาไว้อย่างลึมตัว
“ฉัน...ฉันไม่ได้บอกอะไรใครเลย ฉัน...ไม่กล้าห rokok...”

“ก็คิดว่าเธอไม่น่าจะกล้าห rokok” ชายหนุ่มหลุบตามองมือเล็กๆ ของ
หญิงสาวเวทหนึ่ง ก่อนจะปิดทึบอย่างไม่ไยดี “อย่ามัวแต่ยืนทำหน้าโง่งงไป
หยิบไอ้กามาให้สองกระป๋องซิ เอาเย็นๆ นะ บินมาเหนื่อย ร้อนด้วย”

“อะ...เอ่อ...” นฎาเงยหน้าขึ้นมองคนพูดด้วยความรู้สึกเหมือนตนเอง
หุฟาดไป “คะ...ไอ้กห rokokคะ”

“ก็เออสิ สมองมีแต่ซีลื้อยหรือไง ถึงต้องให้สั่งซ้ำ”

เสียงซู่ฟอของเขาเหมือนเป็นสัญญาณให้สองขาของเธอออกวิ่งไปยัง
ตู้แช่ที่อยู่อีกด้านโดยอัตโนมัติ เธอตั้งงุนงงและลัับสนไปหมด เมื่อไม่กี่
ชั่วโมงก่อนหน้านี้ เขายังซู่จะฆ่าเธอเรื่องแหวนที่เธอจำไม่ได้ว่ามีอยู่ในโลกนี้
ด้วยซ้ำอยู่เลย แต่จู่ๆ ในคืนเดียวกันนี้ก็มาปรากฏตัวต่อหน้าเธออีกครั้ง

แล้วสั่งให้เธอไปหยิบโถกในร้านสะดวกซื้อเนี่ยนะ!

“ซ้าจริง”

ควานสาวเท้ายาวๆ ตามมาหยิบกระป๋องน้ำอัดลมจากหญิงสาวแล้วเดินไปที่เคาน์เตอร์จ่ายเงิน เธอกะพริบตาปริบๆ มองตามแผ่นหลังกว้างไปอย่างไม่เข้าใจ เธอเคยคิดว่าเอกภพเป็นผู้ชายประเภทศิลปินจำที่ใครๆ ก็เข้าถึงยากแล้วเชียวนะ แต่ปีศาจตนนี้ต้องเรียกว่าเป็นขั้นสูงกว่าของ ‘ติสต์ตัวพ่อ’

“นี่เธอ มีเศษเหรียญไหม ขอยืมหน่อย ฉันมีแต่แบงก์พัน”

“หา? อะ...เอ่อ มี...”

นักควานมือลงไปในกระเป๋ากางเกง พอเจอเหรียญสิบ เหรียญห้า และเหรียญบาทอีกสองสามเหรียญก็ยื่นส่งให้เขาไปด้วยท่าทางเหมือนคนละเมอ...นี่นอกจากชู้จะฆ่าเธอแล้ว เขายังมาไถเงินเธอก็ด้วยนั่นแหละ
นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน...

“ไปกันหรือยัง”

ควานหันมาถามคนที่ยื่นเงินเหมือนถูกสาป เมื่อเห็นว่าเจ้าตัวไม่ตอบจึงเดินไปคว้าข้อมือของเธอแล้วกระตุกให้ออกเดินไปนอกร้าน แต่เธอสะบัดหนี

“เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อน ฉัน...งงไปหมดแล้ว คุณต้องการอะไรกันแน่”

“ต้องการแหวน”

ปีศาจรูปงามตอบพลางหยิบกระป๋องน้ำอัดลมออกมาจากถุงพลาสติกแล้วสอดนิ้วเข้าไปในห่วงอะลูมิเนียม ดึงเปิดแล้วยกขึ้นดื่มด้วยท่าทางไม่เอาหนาร้อนใจ ในขณะที่นักควารู้สึกเหมือนกำลังจะเป็นบ้า

“แต่...คุณบอกว่าให้เวลาฉันสามวัน...ไม่ใช่เหรอ...”

เธอถามคำถามเดิมซ้ำ ดวงตาเต็มระริกขณะมองเลี้ยวหน้าคอมคายที่โผล่พ้นชุดออกมาให้เห็นรำไร รูปโฉมนี้...สมบูรณ์แบบเกินกว่าจะเป็นรูปโฉมของมนุษย์จริงๆ นี่กระมังที่เขาเรียกกันว่า...ปีศาจจำแลง

“ก็ใช่ แต่ตอนนี้ฉันเปลี่ยนใจแล้ว” เขาตอบง่าย แต่ฟังยากสำหรับหญิงสาวอย่างที่สุด

“พูดง่ายๆ แบบนี้เหอะนะ”

“ก็ง่ายๆ แบบนี้แหละ โจรไม่มีลัทธิจะฉันใด ปีศาจก็ไม่มีลัทธิจะฉันนั้น” เขาเลิกคิ้วนิดๆ อย่างยียวน “ฉันเป็นคนกำหนด เธอมีหน้าที่แค่ทำตาม จะถามให้มากเรื่องทำไม”

“แต่...” ญานอึกอัก “ฉันไม่เข้าใจ คุณ...เปลี่ยนใจ? นี่หมายความว่า คุณจะฆ่า...”

“ตอนนี้ยังไม่มียารมณจะฆ่าหรอก แต่มียารมณอยากทำอย่างอื่น”

“หา?”

“ไปกันได้แล้ว นาดา” เขาออกเสียงชื่อของเธอในแบบที่ต่างออกไป แต่ฟังไพเราะอย่างน่าประหลาด “พาฉันไปที่ห้องเธอ”

“หะ...ห้องฉัน?” ญานงเป็นไก่ตาแตก “เดี๋ยวก่อน...ไม่ได้ คุณไปไม่ได้...”

ความคิดอกุศลภาพอันน่าละอายระหว่างเธอกับเขาย้อนกลับมาในสมองอีกครั้ง ภาพที่ทำให้เธอสิ้นจันทราไม่ออก

“ต้องได้” ความยิ้มเย็น “รู้เอาไว้ด้วยว่าฉันต้องได้ทุกอย่างที่ฉันต้องการเสมอ นาดา”

ญานก้าวถอยหลัง แต่ช้ากว่ามือใหญ่โตที่คว้าข้อมือเล็กผอมของเธอไว้ ฝ่ามือของเขาร้อนจัดและให้ความรู้สึกเหมือนผิวกำลังถูกเผาด้วยเหล็ก ร้อนๆ ติดไฟจนแดง แม้ในยามนี้มือข้างนี้จะดูเป็นปกติดี ทว่าภาพตอนที่มันเปลี่ยนสภาพเป็นกรงเล็บน่าสะพรึงก็ยังติดตาอยู่ไม่หาย

“เธออยู่ตึกนั้นใช่ไหม”

ความพูดพลางก้าวขานำไปก่อน ญานพยายามขืนแรงไว้ แต่ไม่เป็นผล ถูกเขาลากถูถูงัดให้เดินตามเข้าไปในซอยมืดสลัวจนได้

“คุณรู้ได้ยังไง” หญิงสาวมองศีรษะทางด้านหลังที่มีสุดคลุมอยู่ด้วย

แวตตาลันระริก “คุณ...ตามคุณมานานเท่าไรแล้ว”

“อาทิตย์หนึ่ง ก่อนหน้านี้ก็ตามหาอยู่เป็นเดือน โคตรเหนื่อย” เขาตอบง่าย ๆ เหมือนกำลังพูดคุยเรื่องดีนฟ้าอากาศ “แล้วฉันก็รู้ด้วยว่าเธอซุกหัวอยู่ที่นี้กับผู้หญิงอีกคน”

“ดีกับานนี้ เพื่อนฉัน...น่าจะกลับมาแล้ว คงไม่สะดวกถ้าคุณจะ...เข้าไป...” นญาพูดอีกอึก เธอเป็นห่วงกึ่งกาญจน์ กลั้วว่าเพื่อนจะพลอยตกอยู่ในอันตรายไปด้วย

“เพื่อน?” ความหัวเราะเสียงแผ่ว เขาหันกลับมามองไปหน้าซีดขาวของเธอด้วยแวตตาเยาะหยัน “เธออาจคิดว่าเขาเป็นเพื่อน แต่จะแน่ใจได้ยังไงว่าเขาเห็นเธอเป็นเพื่อนหรือเปล่า”

“คุณพูดเรื่องอะไรของคุณ”

“ก็แค่สะกิดให้คิด”

เขาจูงเธอเดินผ่านเข้าประตูทางเข้าหอพักไปหน้าตาเฉย แล้วก้าวฉับ ๆ ขึ้นบันไดอาคารตรงไปยังชั้นสาม ดูเหมือน...เขาจะรู้รายละเอียดเกี่ยวกับเธอเป็นอย่างดีจนน่าขนลุก ซึ่งหมายความว่า การจะหนีพ้นเงื้อมมือเขานั้น เป็นเรื่องที่แทบเป็นไปไม่ได้เลย!

คิดถึงตรงนี้ เหงื่อก็ซึมออกมาจนเปียกชุ่มมือของหญิงสาวไปหมด เธอภาวนาให้กึ่งกาญจน์เด็ดติดลมยังไม่กลับ ต่อให้ครั้งนี้แม่เพื่อนคนสวยจะค้างคืนข้างนอก เธอก็จะไม่บ่นอีกเลย เพราะอย่างน้อยก็คงปลอดภัยกว่าที่นี่!

“อา...ดูเหมือนเธอจะมีแขกนะ นาดา”

เสียงเรียกของชายหนุ่มดึงนญาออกจากห้วงความคิด เธอมองฝาดความมืดสลัวของทางเดินภายในอาคารแคบ ๆ ไปยังประตูห้องด้านในสุดซึ่งติดกับทางเข้า-ออกบันไดหนีไฟ พร้อมกับสาวเท้าไปบนพื้นกระเบื้องกระด้าง-กระด้างซ้ำ ๆ

“เอ๊ะ...”

หัวใจของหญิงสาวหล่นวูบไปกองที่ตาตุ่มเมื่อเห็นว่าประตูด้านหน้าเปิดแง้มอยู่ ก่อนออกจากห้องเธอจำได้ว่าตรวจดูแล้วตรวจดูอีกว่าล็อกเรียบร้อยหรือยัง ทั้งขยับประตูและคล้องแม่กุญแจอย่างแน่นหนา ส่วนกิ่งกาญจน์ ราชัน้รอบคอบละเอียดลออกว่าเธอเสียอีก คอยเดินดูกลอนประตูบ่อยๆ จนแทบจะเรียกขานว่าเป็นโรคย้ำคิดย้ำทำ ดังนั้นเป็นไปได้ที่ห้องจะถูกเปิดทิ้งไว้เช่นนี้ เว้นเสียแต่ว่า...จะมีขโมย!

“ยืนอยู่ข้างหลังฉัน”

ความลึกลับเสียงเรียบแล้วปล่อยมือจากนภา ในตอนนั้นเองที่เธอเริ่มลังเลว่าควรจะหันหลังแล้ววิ่งหนีสุดฝีเท้าดีหรือไม่ แต่อีกใจก็รู้อยู่เต็มอกว่าหากทำเช่นนั้น ปีศาจร้ายตัวโตที่ยืนตระหง่านอยู่เบื้องหน้าอาจจิกกรงเล็บทะเล่คอหอยของเธอได้ทุกเมื่อ

การต่อสู้อะหว่างสัญชาตญาณการเอาตัวรอดกับความหวาดกลัวในสมองของหญิงสาวจบลงด้วยการที่ความหวาดกลัวเป็นผู้ชนะ เธอไม่กล้าแม้แต่จะก้าวขาหนีเสียด้วยซ้ำ สิ่งเดียวที่ทำได้คือเดินตามชายหนุ่มไปอย่างกล้าๆ กลัวๆ ก่อนจะพบว่ามีกลิ่นคาวแปลกๆ ไชยออกมาจากด้านในห้องที่ปิดไฟมืดสนิท

“กลิ่นคาวเลือด”

ความพุดขึ้นลอยๆ เหมือนอ่านใจของนภาออก แต่ก่อนที่เธอจะได้เอ่ยตอบอะไรก็เห็นเงาคณวูบไหวอยู่ที่ประตูทางออกไปสู่ระเบียงห้อง แสงจากเสาไฟริมถนนด้านนอกสาดเข้ามาให้พอเห็นรางๆ ว่าในมือของเจ้าของเงาร่างนั้นมีวัตถุสีดำมอมเมี่ยมอยู่และกำลังยกขึ้นเล็งมาทางเธอ

นั่นมัน...ปืน!

แต่ก่อนที่นิ้วในโกร่งไกปืนจะหันขยับ เควานก็ก้าวเข้ามายืนตรงหน้าหญิงสาว เธอได้ยินเสียงคล้ายมีบางสิ่งบางอย่างฉีกขาดพร้อมๆ กับปีกขนาดมหึมาแห่งทะเล่เสื้อผ้าของเขาออกมา ปีกนั้นน่าจะมีขนาดข้างละสองเมตรได้ บนปีกมีขนนกสีดำสนิทเป็นมันเงาปกคลุมอยู่จนทั่วดูงดงามราวภาพฝัน...

ทว่าชวนให้รู้สึกขนลุกขนพองเทียมกัน

นญาเข้าใจคำพูดของเขาที่ว่า ‘บินมา’ ในตอนนั้นเอง เขาต้องบินมาลี้ภัยก็มีปีกนี้!

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงปinnedขึ้นติดกันสามนัด ทว่าไม่อาจทะลุปีกที่เขากางกันเอาไว้ได้ มีหน้าซำเมื่อเขาเริ่มกระพือปีกแรงๆ กระแสลมก็หมุนวนจนข้าวของในห้องปลิวกระจัดกระจายไปปะทะร่างของมีوپินจนต้องกระเสือกกระสนหนีออกไปทางหน้าต่าง

“บ้างจริง เลือดตัวเก่งเสียด้วย”

นญาได้ยืนความสบถหยาบคายชนิดแทบทนฟังไม่ได้เหยียดยาว แต่เธอไม่มีเวลาใส่ใจนัก สิ่งแรกๆ ที่เธอทำคือวิ่งไปกดสวิทช์ไฟบนฝาผนังห้องทางด้านหลังแล้วพบว่าห้องพักตกอยู่ในสภาพเลอะเทอะจนแทบจำเค้าเดิมไม่ได้ บนเตียงมีคราบเลือดติดอยู่เป็นดวงเช่นเดียวกันกับบนพื้นกระเบื้องสีขาวไม่ห่างออกไปนักก็มีมีดสปาดาบเป็นคราบเลือดตกอยู่

“กิง...” ชื่อแรกที่ผุดขึ้นมาในสมองของหญิงสาวคือชื่อของเพื่อนรัก เธอมองไปรอบๆ ก็เห็นรอยเท้าสีแดงที่น่าจะเกิดจากการเหยียบเลือดที่กองอยู่บนพื้น รอยเท้านั้นตรงไปทางประตูห้องน้ำที่เปิดอยู่ “กิง!”

วินาทีนั้น นญาไม่สนใจปีศาจร้ายที่ยืนกางปีกอย่างพิสดารอยู่กลางห้องอีกแล้ว เธอรีบวิ่งตรงไปยังห้องน้ำแล้วเคาะประตูที่ล็อกอยู่ตั้งปังปังด้วยท่าทางร้อนรน

“กิง! กิงอยู่ในนั้นใช่ไหม เป็นอะไรหรือเปล่า!”

เสียงปinnedที่ดังในตอนแรกผสมกับเสียงหวีดร้องของหญิงสาวเรียกให้เพื่อนบ้านที่พักอาศัยอยู่ห้องข้างๆ เปิดประตูออกมาดูเหตุการณ์ กลุ่มคนที่ใจกล้าหน่อยก็พากันเดินตรงมายังห้องของเธอ

“น้อง เกิดอะไรขึ้น ให้พี่ช่วยอะไรไหม”

ชายหนุ่มตัวผอมที่สวมเสื้อยืดกับกางเกงบอลเยี่ยมหน้าเข้ามาในห้อง

เป็นคนแรก เขาเบิกตากว้างเมื่อเห็นสภาพเหมือนเพิ่งเกิดสงครามหมาดๆ ในห้อง ทั้งคราบเลือด มีด และ...ผู้ชายตัวโตเป็นตึกที่ยืนอยู่กลางห้อง แถมยังสวมเสื้อสูทที่มีรอยขาดขนาดใหญ่สองรอยที่หลังด้วย!

“โทร. เรียกตำรวจที่คะพี่! มีโจรขึ้นห้องพัก มัน...มันทำร้ายเพื่อนหนู...”

เมื่อได้ยินคำว่าโจร สายตาของบรรดาไทยมุงก็พุ่งเป้าไปยังคนที่ยืนนิ่งเหมือนรูปสลักอยู่กลางห้องทันที

“ไอ้ไม่ใช่ไหม!”

“โจรที่ไหนจะยืนรอให้จับเล่า ผมไม่ใช่โจร แต่เป็นแฟนเขา”

ความท้อหน้าเมื่อย เขารูดสูทออกจากศีรษะเผยให้เห็นไปหน้าหล่อเหลาทำเอาคนมองกันตาค้าง ไม่คิดว่าสาวน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มเหมือนเด็กน้อยอย่างฉะฉานจะมีคนรักเป็นฝรั่งรูปหล่อขนาดนี้

“กิง! แก่ได้ยินฉันไหม!” นญาไม่ทันได้ฟังสิ่งที่ความพูด มือเล็กเขย่าลูกบิดพร้อมๆ กับตบบานประตูจนมือแดงแจ๋

ความมองภาพตรงหน้าแล้วระบายลมหายใจยาวอย่างเหนื่อยหน่าย

“น่าเบื่อจริง แค่ตามหาแหวนวงเดียว ทำไม่ถึงได้วุ่นวายขนาดนี้วะ”

เขาพึมพำอย่างหงุดหงิดเต็มแก “ยายโง่ หลบไป”

“หา?”

นญาหันกลับมามองคนพูด ยังไม่ทันจะหลบอย่างที่เขาบอก เพ้าหนาในรองเท้าหนังอย่างตึกก็พุ่งเหยียดตัวเธอไปนิดเดียว กระแทกเข้ากับประตูตั้งโครมทำเอาเธอร้องกรี๊ดเสียงแหลม ทั้งลูกบิด ทั้งสลักบานพับหลุดออกมาจนห้อยร่องแรงในจังหวะเดียวกันกับที่บานประตูหักครึ่งไปต่อหน้าต่อตาทุกคนที่อยู่เฝ้าเหตุการณ์

หญิงสาวอ้าปากค้าง กลัวความนั้นก็กลัว แต่เป็นห่วงเพื่อนมากกว่า เธอจึงรีบแผ่นแผ่นผ่านซอกประตูเข้าไปในห้องน้ำซึ่งมีสภาพไม่ต่างจากห้องด้านนอกเท่าใดนัก ข้าวของทุกอย่างถูกกวาดจนล้มระเนระนาดลงมากองบน

พื้นที่เจ็งบองไปด้วยเลือดสีแดงคล้ำจนเกือบดำ ที่มุมห้องมีร่างในชุดนอน กระโปรงผ้าซาตินนั่งคู้ตัวอยู่ ตามแขนขามีรอยกรีดลึกยาวเป็นทางดูน่าขนลุก

“กิ้ง!” ญาปรีเข้าไปประคองเพื่อนรักเอาไว้ แต่เจ้าตัวหมดสติไปแล้ว ชุดนอนสีน้ำเงินถูกย้อมด้วยเลือดจนเป็นสีเข้มจัด “ทำใจดีๆ เอาไว้นะกิ้ง นัน้อยู่ที่นี่แล้ว อย่าเพิ่งเป็นอะไรนะ”

หญิงสาวบัดเส้นผมยาวยุ่งเหยิงที่ปรกหน้าปรกตาเพื่อนออก ก็เห็นว่าบนใบหน้ามีรอยฟกช้ำดำเขียวเต็มไปหมด กระทั่งริมฝีปากยังแตกจนได้เลือด

นี่มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมกิ้งกาญจน์ถึงได้ถูกซ้อมจนยับเยินขนาดนี้...

“เพื่อนเธอจะตายก็เพราะเธอฆ่าแต่พีร์พีไรนี่ละ” ความใช้มือกระแทกบานประตูที่ห้อยค้างอยู่จนร่วงลงพื้นแล้วตรงเข้าไปอุ้มคนเจ็บขึ้นแนบออก “ตั้งสติแล้วโทร. เรียกกรรพยาบาลเดี๋ยวนี้เลย”

“หา...เอ่อ...” มือของญาเย็นเฉียบ เธอสั่งจนทำอะไรไม่ถูก

“เร็วสิโว้ย!”

เสียงตวาดดั่งลั่นของชายหนุ่มดังสะท้อนก้องอยู่ในห้องน้ำ หญิงสาวสะดุ้งสุดตัว รีบล้วงมือหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจดหมายเลขฉุกเฉินดวงตากลมโตเอ่อคลอไปด้วยหยาดน้ำตา ในสมองมีแต่ความลับสนุ่นวาย แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นมองร่างสูงใหญ่ที่ยืนบังแสงจนทำให้ห้องทั้งห้องมืดทมิฬน ซึ่พจرتที่เต้นแรงจนเหมือนจะระเบิดก็เริ่มเต้นช้าลงจนพอตั้งสติได้

นี่เธอเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าเขาคือปีศาจจริงๆ อย่างที่คิด หรือว่าเป็น เทวดาตกสวรรค์กันแน่หนอ...